JUNI 1899.

4. Årg. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

INNEHÅLL:

Redovisning. — Jesu Kristi testamente. — Svenska Missionens i Kina 12:te årsmöte. — Flickskolan i Uin-ch'eng. — Axplock från Tong-cheo-fu. — Nyår i Tong-cheo-fu. — Utdrag ur bref. — Taoismen med porträttgrupp. — Ett hundraårsjubileum. — Missionärerna. — Ombud i landet.

Kommitténen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.
Allm Telefon 81 56.

"Svenska Missionen i Kina".

Kommittéen i hemlandet.

O. v. Feilitzen, *kommendörkapten, ordförande.*
J. Holmgren, *sekreterare.*
K. G. Magnusson, *ingeniör, kassaförvaltare.*
G. Reutercrona, *löjtnant, vice ordf.*
J. Rinman.

* K. Bergh, *doktor,* Tranås.
* H. Dillner, *kapten,* Skellefteå.
* K. Fries, *fil. doktor,* Stockholm.
* E. Sandblom, *apotekare,* Jönköping.
* W. Widmark, *ingeniör,* Helsingborg.
* Konsultativa ledamöter.

På missionsfältet:

Erik Folke, *föreståndare.*
August Berg, *vice föreståndare.*
C. F. Blom, *finanssekreterare.*

Missionsexpedition: Lästmakaregatan 30, 4 tr.

All post adresseras till Kommittéen för »Svenska Missionen i Kina», Stockholm.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under maj månad 1899.

N:o		Kr. ö.
383.	A. B. till Fröken Ebba Buréns underhåll	548: 26
384.	Ch. C., Ingared gen. C. O., Mariestad	7: 18
385.	K. M. A. halfårsunderhåll till Agnes Forsberg	400: —
386.	M. v. P., Katrineholm	200: —
387.	O. v. F., Stockholm	5: —
388.	Frakt till jullådan af A. A., Norrköping	5: —
389.	Hjortsberga & Vesta Syförening till A. Hahnes underhåll gen. P. O.	50: —
390.	Från Gärdala & Fjärestads Syförening gen. C. O. K., Linköping	15: —
391.	G. R.	5: —
392.	Kollekt i Landskrona gen. J. W. O.	31: 43
393.	A. A—n, Landskrona	10: —
394.	J—n, Svedala	5: —
395.	A. A., Trelleborg	4: —
396.	Kollekt i Ystad gen. M.	43: 60
397.	Onämnd, Skåne	6: —
398.	v. S., Glemmingebro	1: —
399.	H. G., Kristianstad	17: —
400.	Kollekt i Karlshamn gen. O. L.	11: 71
401.	K. F. U. K., Kalmar	5: —
402.	J—n, »	5: —
403.	Gen. O. B., Barmshult, Vimmerby	11: 62
404.	Jungfruföreningen i Skärkind gen. A. L.	40: —
405.	Till de små Kina-barnen fr. J—n, Svedala	— 50
406.	»Till samvetsgrannt utförande» gen. H., Kalmar	5: —
407.	S—sen i Kalmar gen. A. H.	5: —
408.	Några missionsvänner i Kalmar	28: —
409.	»På J. S:s födelsedag»	100: —
410.	Daggryningen i Karlskrona till Frida Prytz skola gen. E. L.	60: —
411.	Behållning af en sång- och musikafton gen. I. K., Stockholm	35: —
412.	»En vän till Kina» gen. J. R., Gefle	25: —
413.	J. R. Ps. 36: 9, »	7: —
414.	Till E. Ulff för Kai-hneis skolgång fr. en Syförening, Vesterby, Hedemora	50: —
415.	Från Ekeveda arbetsfören. gen. P. E. P., Hvetlanda	100: —
416.	»Onämnd tack till Herren» » »	25: —
417.	Frakt till Kinalådan af A. S., Stockholm	10: —
418.	T. T.	1: —
419.	H. T.: grundplåt till en fond för missionärskandidaters utbildande	1: —
420.	Söndagsskolbarnen i Qvillinge gen. E. F., Ättarp	1: 15
421.	Af A. L. gen. d:o	10: —
422.	A. P., Lindesberg	50: —
423.	S. C., Ullevi, Hjälteby	10: —
424.	Gen. K. T., Östad, Fåglaryd	20: —
425.	C. S.	10: —
426.	Ett tackoffer till Herren fr. Nattvardsflickorna i Wånga, gen. O. E.	15: —
427.	A. E. D., Göteborg	3,000: —
428.	Kollekt i Österby d. 15/5 99 gen. O. Å., Öfverum	11: 17
429.	Å., Skellefteå. gen. H. D.	— 50
430.	L., d:o d:o	1: —
431.	Sparbössemedel från barnen i Brummerska Söndagsskolan gen. E. H.	73: 25
432.	D:o från lärarna gen. d:o	98: —
433.	Huskvarna Kristl. Ynglingaförening, gen. J. M.	6: —
434.	Syfören. bland svenskarna vid Fatmomakke gen. L. D., Wilhelmina	50: —
435.	A. D., Ofvanmyra	16: 53
436.	Alingsås mfg. till ett barns underhåll i skolan	50: —
437.	F. P. gen. M. E. B., Ödeshög	3: 50
438.	Buldsbods Syfören. gen. d:o	32: —
439.	P. A. gen. d:o	2: —
440.	T. och M. B:s sparbössor gen. d:o	40: —
441.	Kollekt i Ödeshögs missionshus gen. d:o	23: 50
442.	Onämnd gen. d:o	15: —
443.	Lindes Syfören. gen. N. S., Vedevåg	75: —
444.	L. K. till Anna Janzons skola i Ishi	200: —
445.	»O. B—g ett löfte»	100: —
446.	B—m gen. P. T., Gamleby	1: —
447.	Augustana-Synoden i Amerika	7: 50
448.	Ytterligare sparbössemedel fr. Brummerska söndagsskolan gen. E. H.	1: 95
449.	Huskvarna, kollektmedel gen N. O.	35: —
450.	Församlingen i Mullsjö gen. C. L.	25: —
451.	Onämnd gen. O. L.	5: —
452.	G. L:s sparbössa, Örebro	10: —
453.	G. B—ts d:o d:o	5: —
454.	C. gen. B—t d:o	5: —
455.	S. gen. d:o d o	4: 50
456.	Ch. N., Önnestad	3: —
457.	En liten Syförening i Falun gen. E. E.	55: —
458.	Stora Mölarps Öresförening gen. K. B.	50: —
459.	På Kinakort & kollektmedel, Norrköping, gen. E. L.	30: —
460.	Ur en sparbössa i Malmbäcks prästgård gen. A. B.	25: —
461.	Halfårsbidrag från telegrafisternas mfg. till fröken N. Fogelklous underhåll gen. K. M. A.	400: —
462.	C. E. E., Stockholm	200: —
463.	Sparbössemedel gen. O. J., A. Klämna	12: —
464.	Kollektmedel gen. d:o	44: 50
465.	A. S., Stockholm	15: —
466.	H. R., Malmö	770: —
	Summa kr.	7,497: 35

Med varmt tack till alla gifvare.

Ty god är Herren, evig är hans nåd, från slägte till slägte hans trofasthet. Ps. 100: 5.

Jesu Kristi testamente.*

Text: Joh. 17: 24—26.

Hvarför hafva vi samlats här denna stund? För att fira ett missionsmöte. Hvad är då hufvudsyftet med hvarje möte sådant som detta? Ingenting mindre, än att vi skola få *se Jesus Kristus.* Och i själfva verket lyckas ingenting, om vi icke få se Jesus Kristus, vår dyre Herre och Frälsare. *Jag* behöfver hafva Jesus för mina ögon den ena dagen efter den andra. Och *du,* käre Guds barn, du behöfver också hafva Jesus för dina ögon. Har jag icke *Jesus* för mina ögon, när jag står ansikte mot ansikte med den arme fången, hvad är det då jag ser? Jo, endast en arm brottsling, som lagen har dömt på en längre eller kortare tid. Men om jag ser på denne arme med Jesus för mina ögon, då ser jag icke blott brottslingen utan *medmänniskan,* en som blifvit bestämd af Gud till samma arf, samma himmel som jag själf. Ja, hvilken uppgift, större eller mindre, vi än hafva att fylla, ett är visst, *Jesus* måste vi hafva för våra ögon både i våra hem och ute i lifvet, om vi skola vara lyckliga och blifva till välsignelse. Den missionerande församlingen här hemma behöfver hafva Jesus för ögonen. Våra bröder och systrar därute på missionsfältet, de må vara i Kina, Japan, Indien eller Afrika, behöfva också hafva Herren Jesus för sina ögon. Alla behöfva vi Jesus Kristus såsom vårt A och O, vårt allt i alla. Må han också denna stund få träda oss alla under ögonen, så att vi hvar och en kunna säga: »Jag har sett Jesus, och min själ är frälst vorden. Jag har i djupet af mitt hjärta känt den glädje, den frid, som världen aldrig kan gifva».

Den text, vi uppläst, handlar om vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi, testamente. Han upprättade ett sådant den sista natten han lefde här nere på jorden. Såsom han hade älskat de sina, som voro i världen, så älskade han dem intill änden. Lärjungarne voro hans *första* tanke, de voro ock hans *sista.* De lågo på hans hjärta icke som en tung och tryckande börda. Han hade tvärt om mottagit dem af sin Fader som en dyrbar gåfva, för hvilken han kunde offra allt.

Hvad innehåller då Jesu testamente? Det innefattar tvenne stora afdelningar. Den första lyder så: »Fader, jag *vill,* att hvarest jag är, där skola ock de vara med mig, som du har gifvit mig». Denna afdelning handlar om ingenting mindre än *brudgummen själf,* den andra åter handlar om brudgummens *skatter:* »att de må se min *härlighet,* som du har gifvit mig».

För bruden blir ju brudgummen själf det första och förnämligaste. Jesus älskade sin brud så innerligt, att han offrade allt för hennes skull. Och nu, när han sitter på majestätets högra hand i himmelen, trånar och längtar hans hjärta efter den stund, då hans på jorden varande brud skall komma hem, och han får trycka henne till sitt älskande hjärta.

Jesus, din och min brudgum, har beredt oss alla ett *hem* däruppe i himmelen. En fånge yttrade för några dagar sedan till mig: »På jorden har jag icke något hem och har jag aldrig haft något sådant, men, Gud vare tack, i himmelen har jag fått ett hem.» Det finnes många, många här nere på jorden, som befinna sig i en lika beklagansvärd ställning som denne man, att de icke hafva något jordiskt hem. Men äfven om så icke är fallet, utan jag åtnjuter förmånen af att äga ett jordiskt hem, ja, om jag ägde alla palats i denna stad, men icke något mer, då vore jag i själfva verket fattigare än den nämnde fången. Det är svårt att vara utan hem på jorden, men det är tusen gånger svårare att vara utan hem på den andra sidan i evighetens värld. Om jag ägde all världens silfver och guld och ädelstenar men icke något mer, vore jag i själfva verket ingenting annat, när jag dör en gång, än en utfattig stackare. Gud vare lof, vi behöfva icke vara hemlösa i evighetens värld! Äfven om vi skulle blifva utan hem här, har ingenting värre inträffat, än hvad som inträffade med vår Herre och Frälsare, Jesus Kristus. Älskade vän, längtar *ditt* hjärta, efter hemmet där ofvan? Är Jesus Kristus så dyrbar för ditt hjärta, att världen förstår, att du har din högsta skatt icke här nere utan däruppe? Är det så, att dina närmaste, dina barn, dina tjänare under dagens lopp få det intrycket af dig, att du af hjärtat älskar Herren Jesus, att du blifvit uttagen från denna närvarande onda värld och införsatt i gemenskap med Jesus Kristus, att du af all din själ längtar efter hemmet där ofvan? Det är intet godt vittnesbörd, om dina närmaste måste säga om dig, att du blifvit världslikställig, förlamad till din ande, kall i din umgängelse. Det farligaste är icke att sjunka ned från den varmaste ståndpunkten till den iskalla, så hemskt detta än är, utan att man råkar in i det *ljumma* tillståndet. Om församlingen i Laodicea, med hvilken det så gick, bekänner Herren Jesus: »Jag skall utspy dig ur min mun». Hvad hjälpa alla gärningar, all gudaktighet, om den äfven är så vacker, att det lyster himmelens änglar att skåda ned på den, om jag i mitt hjärta är ljum, om jag kommit för nära världen med dess farliga väsende. Ack, då är det snart slut med kärlekens låga därinne. Må hvar och en af oss lägga handen på våra hjärtan och fråga: »Herre, hur är det med mig? Du, som rannsakar hjärtan och pröfvar njurar, du vet, hvad i mitt hjärta är. Är jag verkligen lefvande och varm, din lärjunge, din bekännare och efterföljare?» O, huru lätt går det icke, t. o. m. medan man sysslar med det heliga, medan man beder, läser och hör Guds ord att så att säga komma ut på »en allmänning». Vi behöfva därför ligga Jesu hjärta mycket nära. Du har sett, hur den lilla fågeln gör, när han de varma sommardagarna ligger där i sanden. Innan han reser sig upp till flykt, skakar han sanden af vingarna. O, må också vi skaka världsdammet af våra evighetsvingar, så att vi verkligen kunna sträcka ut dem till flykt uppåt mot vår brudgum, mot hemmet där ofvan!

Ja, i himlen hafva vi vår brudgum. Men vi hafva också hans *skatter* där. Han beder sin Fader, att vi skola få se hans härlighet. Hvad denna här-

* Föredrag af pastor A. Hylander vid Svenska Missionens i Kina 12:te årsmöte Kristi Himmelsfärdsdag.

lighet innebär, veta vi icke. Paulus försökte en gång skildra den men måste stanna med dessa ord: »Hvad intet öga sett och intet öra hört och i ingen människas hjärta uppstiget är, det har Gud beredt åt dem, som honom älska» — åt dig och mig. Vi äro således rika, om vi tillhöra vår trofaste Herre och Frälsare. Ja, ett sådant testamente som detta, det har icke ett motstycke i världen. Och detta testamente är giltigt befunnet däruppe i himmelen hos Gud. Det hvilar på tre väldiga grundstenar. Den ena har detta insegel: »Du har älskat mig före världens grundläggning». Den grundstenen går ända in i evighetens värld. Och Gud vare lof, att testamentet icke har sin grund i något hos *mig*, ty hade det varit så, skulle vissheten om dess giltighet lätt hafva kunnat förflyktigas för mig. Men nu kunna hvarken djäfvul eller värld göra den saken om intet. Grunden ligger i den djupa kärlek, med hvilken Fadern har älskat sin Son. Om allting annat skulle brista, håller dock den grunden.

Den andra grundstenen nämner Herren Jesus, när han säger: »Rättfärdige Fader, världen har icke känt dig, men dessa hafva känt dig, och de hafva trott, att du har sändt mig.» Förr skall Gud i himmelen blifva orättfärdig, än det testamente, som Herren Jesus har upprättat, varder ogiltigt. Äfven den grundstenen är fast.

Och den tredje grundstenen består i Herrens Jesu Kristi inneboende med den himmelske Faderns kärlek i de sinas hjärtan. Kristus har flyttat in i mitt och ditt hjärta, om vi tro på honom. Och, när han flyttade dit in, tog han ingenting mindre med sig än hela den kärlek, med hvilken Gud af evighet hade älskat honom. O, huru stort är det då icke, att detta testamente är *mitt*, att det är *ditt!*

Vi veta icke, huru länge det dröjer, innan Jesus Kristus, vår brudgum, skall uppenbar varda af himmelen för att föra sin brud tillbaka dit, på det att hon skall få vara när honom och se hans härlighet. Men vi veta, att det icke dröjer så synnerligen länge, innan Herren kallar oss i döden. Huru viktigt då, när den stunden kommer, att vår hädanfärd får bli en resa till hemmet där ofvan!

Är du i ordning, min vän, är du beredd för den sista flyttningen? Kan du verkligen säga: »Jag förgäter det till rygga är och sträcker mig efter det ofvantill är. Jag jagar efter målet»? När den stunden kommer, då är det slut med all nöd, all jämmer, alla tårar härnere i främlingslandet, då har allt blifvit nytt. Det kommer en dag, då alla missionärer både i Kina och andra länder, skola träda fram inför sin himmelske brudgum med den bekännelsen: Tack, Herre Jesus! Nu hafva vi rikligen fått ersättning för allt, hvad vi kostade på under vandringen, för alla utgifter af sorg och bedröfvelse, af lidande och nöd. Det kommer en dag, då Guds folk från alla jordens länder skola samlas, då kinesen, hinduen, afrikanen och alla andra komma såsom bärgade kärfvar. Det blir en underbar dag. Och en underbar dag skall det blifva äfven för alla missionens vänner. Hvad du här har offrat för din Herre och Frälsare, det skall du då få tillbaka och det med ränta.

När denna missionsförsamling i dag firar sitt årsmöte, må den då lyfta sitt hjärta uppåt till sin himmelske brudgum och med glädje komma ihåg, att det allra minsta, som göres för hans skull, skall icke varda olönt. Och må våra missionärer därute, både manliga och kvinnliga, äfven komma ihåg, att det icke skall vara förgäfves, att de hafva lämnat hem och fosterland och gått ut till de fjärran boende hednafolken med evangelii budskap. Alla Jesu vittnen, som hafva offrat något för sin Herre och Mästare, skola då få lysa såsom stjärnor i evighet. Ja, Herren Jesus göre oss alla trogna mot den kallelse, hvartill han har kallat oss, för sitt dyra namns skull! Amen.

Svenska Missionens i Kina 12:te årsmöte

firades Kristi Himmelsfärdsdag i kyrkan vid Floragatan. Mötet öppnades med afsjungandet af den välkända psalmen: Hela världen fröjdes Herren etc.

Efter att hafva läst den 98 psalmen och bedt om Guds välsignelse öfver dagens möte samt om den stillhet i allas hjärtan, att Guds Ande kunde få verka och förhärliga, hvad Gud gjort för missionen, yttrade kommitténs ordförande ungefär följande:

Åter har ett missionsår gått till ända, och S. M. K. firar i dag en ny årsfest. Då vi blicka tillbaka på det gångna året, måste vi erkänna, att det varit fullt af bevis på Herrens trofasthet och med psalmsångaren må vi säga: »Han har kommit ihåg *sin* nåd och *sin* trofasthet — för hedningarnes ögon har *han* uppenbarat sin rättfärdighet» — ja, »alla jordens ändar förnimma frälsningen från vår Gud». — Det är han, icke vi, som varit trogna i arbetet, det är han, som »vunnit seger med *sin* högra hand och med sin heliga arm».

Hvad som denna morgon fyller mitt hjärta och — jag är viss därom — äfven allas hjärtan, som älska vår mission, är ett behof af tacksägelse för Guds trofasthet under den gångna tiden, ett behof af förödmjukelse öfver vår egen brist i arbetet och slutligen en viss förhoppning för framtiden — jag skulle därför vilja inleda vårt möte i dag med att uttala ett tacksägelsens, ett förödmjukelsens och ett framtidens ord.

Under det förflutna missionsåret har Herren bevarat alla våra arbetare, icke ett hår har krökts på deras hufvuden, oaktadt tiderna varit oroliga i Kina. Herren har äfven försedt med medel, och arbetet i evangelium har varit mera framgångsrikt än förut, särskildt hvad provinsen Honan beträffar.

Låt mig omnämna några få siffror. Förutom de 6 hufvudstationerna, där missionen sedan någon tid tillbaka arbetat, finnas nu äfven 5 utstationer, hvaraf 2 i Honan; antalet församlingsmedlemmar har under året ökats med 53 nydöpta, så att hela antalet nu är 110, hvarjämte finnas omkring 200 sökare; vidare hafva vi 7 skolor och 8 opiumsasyler. Men vi skola ej blott se på det lilla fält, S. M. K. arbetar på, utan sträcka ut vår blick öfver hela Kina. År 1890 arbetade där 42 missionssällskap

med 1,300 missionärer — församlingarnes antal var 522 med 37,287 medlemmar; nu verka i Kina 54 missionssällskap, de hafva 500 stationer, 2,000 utstationer, 3,000 missionärer, 5,000 infödda medhjälpare, omkring 100,000 församlingsmedlemmar, 1,770 skolor med 30,000 lärjungar samt 105 högre undervisningsanstalter med 4,285 studenter.

Vi se således att evangelium går segrande framåt i Kina, och vi hafva stora skäl att med psalmsångaren säga: »Prisen Herren med harpa och med sångens ljud — fröjdens för konungens, Herrens, ansikte» — »Han har kommit ihåg *sin* nåd och *sin* trofasthet; alla jordens ändar förnimma frälsningen från vår Gud.»

Kina är likväl, som vi veta, ett stort och talrikt befolkadt land, och äfven om vi taga summan af de 3,000 missionärerna och 5,000 infödda medhjälparne, så få vi ej mer än 1 arbetare på 51,000 själar. Hurn litet är då icke i själfva verket gjordt, och tänka vi så på all den brist med afseende på missionsarbetet, hvilken vidlåder oss, då måste vi ödmjuka oss inför vår Gud och med den gamle Jakob säga: »Jag är för ringa till all den nåd och all den trohet, som du har visat din tjänare, ty jag hade icke mera än denna staf, då jag gick öfver denna Jordan, och nu har jag blifvit till två läger.»

Till sist ville jag få säga eder ett framtidens ord, hvilket jag önskar få lämna åt hvarje missionens vän såsom ett motto för det ingångna nya missionsåret — det står att läsa i Joh. 9: 4: »*Jag* **måste** *verka hans verk, som har sändt mig,* **medan dagen är;** *natten kommer, då ingen kan verka.*» I Herrens Jesu hela lif på jorden uppenbarar sig ett den gudomliga kärlekens »måste». Redan vid 12 års ålder höra vi honom säga till föräldrarna, som sörjande sökt honom: »Vissten I icke, att i det *min* Fader tillhör, *måste* jag vara» (vår bibel har »bör» i st. för »måste», men det är i grundtexten samma ord, som i Joh. 9: 4 är öfversatt med »måste»). Då innevånarne i Kapernaum vilja hålla honom kvar, är hans svar endast: »Äfven för de andra städerna *måste* jag predika evangelium om Guds rike». Då han från Judeen återvänder till Galileen, *måste* han gå genom Samarien; och människosonen *måste* upphöjas likasom Moses upphöjde ormen i öknen; »han *måste* gå till Jerusalem och lida mycket»; ja, han »*måste* verka dens verk, som hade sändt honom». Det var den oändliga kärlekens tvingande makt, som bragte honom ned till vår jord utblottad i en tjänares skepelse och sedan förde honom upp på Golgatas kors för min och eder skull. — Månne icke vi, missionsvänner, behöfva detta gudomliga *måste* inristadt i våra hjärtan, så att vi under hela detta nya missionsår icke kunna annat än säga: Jag *måste* verka hans verk, medan dagen är. — Herren Jesus betraktade sitt jordiska lif blott som en enda kort arbetsdag, därför sade han, »medan dagen är». Och huru angelägen han var att begagna hvarje stund af denna dag för att utföra Faderns verk, det förstå vi, då vi påminna oss, huru Markus (3: 20; 6: 31) tvenne gånger berättar, att »de icke ens hade tid till att äta». Och alla de gärningar Jesus gjorde, dem hade Fadern förut bestämt och beredt, som vi finna af Joh. 5: 36, och de utfördes så att säga i en alltmer växande skala, den ena gärningen större än den andra, såsom han själf intygar, då han säger: »Fadern älskar Sonen och visar honom allt, hvad han själf gör, och han skall visa honom *större* verk än dessa». Månne det nu icke bör vara samma förhållande med oss, om vi äro »skapade i Kristus Jesus», i den andra Adam, ty då säger ju aposteln Paulus i Efes. 2: 10, att Gud har beredt de gärningar, i hvilka vi skola vandra, och Herren Jesus själf ger det outsägligt härliga löftet: »Den, som tror på mig, äfven han skall göra de gärningar, som jag gör; och större verk än dessa skall han göra, ty jag går till Fadern». Ja, äfven vi få träda in i beredda gärningar, som, i den mån vi förblifva trogna, skola blifva större och större, mätta med helgedomens mått.

Men det är härvid att märka den ställning, Herren Jesus intog till Fadern, då han sade: »Jag *måste* verka» — ty under allt sitt verkande gjorde Jesus ingenting af sig själf. »Fadern», säger han, »som förblifver i mig, han gör själf gärningarna». »Sonen kan intet göra af sig själf, utan hvad han ser Fadern göra.» Månne icke orsaken till att i verkligheten så litet ännu blifvit gjordt för missionen, så små gärningar hittills utförda, är den, att vi söka arbeta *för* Gud i st. för att låta Gud arbeta *genom* oss, ty, om han själf alltid finge utföra gärningarna, då skulle för visso stora ting göras i Kina, och hans löfte för den troende: »större verk än dessa skall han göra, ty jag går till Fadern», förverkligas för oss, missionsvänner. — Jesus har gått till Fadern, och denna dag påminner oss om, huru han vid Betania upplyfte sina genomborrade händer öfver sina lärjungar och välsignade dem. — Måtte denna himmelfärdsdag bringa mycket af denna Jesu Kristi välsignelse öfver vår mission, ja, öfver allt verkligt missionsarbete, och må vårt motto för det nya året städse vara: Jag *måste* verka hans verk, medan dagen är, natten kommer, då ingen kan verka — Amen.

Efter en sång föredrog sekreteraren följande

Redogörelse öfver "Svenska Missionens i Kina" Verksamhet under arbetsåret 1898.

Herre, min Gud är du. Jag vill prisa dig, jag vill lofsjunga ditt namn, ty du har gjort under. Dina rådslag från fordom äro sannfärdiga och trofasta. Es. 25: 1.

Som inledningsord till redogörelsen för Svenska Missionens i Kina verksamhet under sistlidna arbetsår synes detta ord särskildt lämpligt, ty Herren har därunder på ett rikare sätt välsignat arbetet än under något föregående år. Han har gjort under, och han har vårdat missionärerna ute på fältet och oss här hemma i öfverensstämmelse med sina sannfärdiga och trofasta rådslag från fordom. Visserligen hafva vi skäl att »fröjdas inför Herren», att »jubla inför vår frälsnings klippa». Ps. 95: 1.

Öfver de olika verksamhetsgrenarna har Herrens rika välsignelse hvilat, och missionärerna hafva både på stationerna och under sina resor blifvit beskyddade, så att ej ett hår krökts på deras hufvuden, ehuru det ofta varit oroligt i Kina.

Ordets förkunnelse har burit rik frukt. Nästan hvarje post från Kina har medfört underrättelser om själar, med hvilka Herren har gjort under. Många hafva anmält sig att erhålla undervisning, och flere hafva upptagits i församlingarna. *Där föllo många slagna, emedan striden var af Gud.* 1 Kr. 5: 22. Sålunda hafva dop ägt rum på alla stationerna, och inalles hafva 53 personer där blifvit döpta. Dessutom hafva i Hotsin, en engelsk station, som br.

Bergling förestått under 3 års tid, ytterligare 14 dop skett.

Må Herren bevara och fullkomna alla dessa själar, vunna genom evangelium, så att de en dag för oss missionsvänner må stå såsom segertecken på att arbetet i Herren icke är fåfängt!

Och härmed vilja vi nu öfvergå till den närmare redogörelsen för verksamheten på missionsfältet, hvilken missionär August Berg afgifvit, och sedan äfven med några ord beröra hemarbetet.

a) Verksamheten på missionsfältet.

»*Dock skall töcknet icke stanna öfver det land, hvarföfver det varit hopträngdt. Liksom den förra tiden föraktade Sebulons land och Naftalis land, så skall den kommande tiden ära vägen utmed sjön på denna sidan om Jordan, hednafolkens Galilea.*» Es. 9: 1.

Som missionsfält betraktadt har Kina alltför länge varit ett »föraktadt Sebulon». Den stränga afsöndring, landet under årtusenden vetat att iakttaga från andra nationer, dess förakt för allt »utländskt» (äfven religion) och dessutom en hos många kristna förefintlig antipati mot kinesen hafva ju bidragit härtill.

Mörkret har varit och är ännu i sanning stort, men vi, som nu lefva, få, Herren till pris, bevittna, att det ej skall stanna öfver Kinas 300 millioner.

Bladet har vändt sig. Kina som missionsfält betraktas ej längre som ett fåfängt företag. Af den »handfull säd», som utsåddes i början af detta århundrade, har nu blifvit en skörd, »som skälfver likt skogen på Libanons topp».

Då vi nu gå att aflägga en redogörelse för verksamhetsåret 1898, sker detta under djup tacksamhetskänsla till Herren, som i nåd hållit sin hand öfver oss, som »välsignat huset, hvaruppå vi bygga», och som i kärlek uppfyllt alla våra behof.

Under ett för Kina i politiskt afseende mörkt år ha vi, hvar och en på sin plats, i lugn och ro fått såväl skörda forna dagars utsäde som ock utbära nytt.

Vid årets slut utgjordes församlingsmedlemmarnes antal på alla stationerna af 110 och antalet forskare, d. v. s. sådana, som begärt att få genom dopet upptagas i församlingens gemenskap, omkring 200. Bland dessa senare komma ju dock åtskilliga att utgallras.

Vårt för 11 år tillbaka sedan påbörjade arbete, som ända hittills utgjort ett banbrytningsarbete, börjar nu bära frukt, och på några platser har det t. o. m. hunnit den stadga, att det utvecklar sig så att säga på egen hand, ty i Kina gäller i sanning den regeln, att Jesus först finner Filippus, som sedan i sin ordning finner Natanael.

Vi vilja nu redogöra för arbetet på hvarje station särskildt, begynnande med provinsen *Shan-si* och stationen

Uin-ch'eng.

Verksamheten här har bedrifvits af Erik och Anna Folke, Axel och Anna Hahne, som haft församlingsvården om hand, Hugo Linder, Emma Andersson och Maria Pettersson.

Predikan har hållits hvarje söndag i missionsstationens kapell och under största delen af året i ett särskildt gatukapell, som förestås af *C'hao Üen-t'ai*. Dessutom hafva evangelisterna *C'hang C'hih-hang*, *Li Hong-ch'ang* och bibelkvinnan *Ma* (den senare under oktober—december månader) bidragit med predikan och husbesök.

I juli månad höll E. Folke en bibelkurs i P'u-cheo-fu-distriktet och i november månad Axel Hahne ett predikant- och evangelistmöte i Üin-ch'eng, hvartdera besökt af omkring 15 deltagare.

Goss-skolan, under ledning af läraren *Ma*, har fortgått med 9 elever.

Opiumasylerna för män och kvinnor, under Hugo Linders och Anna Hahnes ledning, hafva varit besökta af 23 patienter.

Tvenne bokförsäljare hafva under största delen af året varit sysselsatta i distriktet och försålt böcker för sammanlagdt omkring 60 kr. Läkareverksamheten, som tidtals varit ganska omfattande, har ombesörjts af Hugo Linder. Under året hafva tvenne större möten hållits och tre personer (2 män och 1 kvinna) genom dopet upptagits i församlingen.

Vid årets slut utgjordes församlingsmedlemmarnas antal af 41 personer, 21 män och 20 kvinnor. Forskarnes antal belöpte sig till 60 à 70.

I församlingskassan har insamlats tæls 13: 29.

Systrarna Emma Andersson och Maria Pettersson, som varit Anna Hahne behjälpliga med kvinnoarbetet i staden och på landet, hafva dessutom periodvis företagit längre besök till Ho-nan-provinsen. I höstas hade vi glädjen få välkomna våra norska systrar Christine Angvik och Lina Holth och några månader senare fröken Ragnhild Hattrem, äfven från broderlandet. De hafva nu öfvertagit kvinnoarbetet, och våra förut omnämnda systrar, som tillika arbetat i Ho-nan, hafva blifvit i tillfälle att mera helt ägna sig åt den provinsen.

Flickskolan, under Frida Prytz' ledning, förflyttades på våren till Hai-cheo med anledning af syskonen Tjäders hemresa.

Carl Blom, som sköter arbetet i Ho-nan, har ock sin bostad i Üin-ch'eng, hvarför hans hjälp vid arbetet därstädes flitigt tagits i anspråk.

Hai-cheo.

Efter syskonen Henrik och Hilma Tjäders hemresa i februari månad öfvertogs arbetet härstädes af Frida Prytz och Agnes Forssberg, hvarjämte, såsom nyss nämndes, *flickskolan* i Üin-ch'eng förflyttades hit, och har antalet elever i densamma under vårterminen utgjort 10 och under höstterminen 6. Den kinesiska läraren *Chang* har jämte Frida Prytz skött undervisningen. Församlingsmedlemmarnas antal utgjorde den 31:sta december 15, däraf 7 i Hai-cheo och 8 i Pu'-cheo. Under året döpta: 5 män och 1 kvinna. Ett stormöte har hållits, då ofvannämnda personer döptes. Som dopkandidater äro 17 män och 2 kvinnor upptagna.

Böcker ha sålts i distriktet för omkring 25 tæls (omkring 63 kr.).

Predikningar ha hvarje söndag hållits i kapellet och en söndag i månaden i staden P'u-cheo-fu. Dessutom ha resor gjorts i distriktet och flera familjer i staden besökts.

Den rikt begåfvade, nitiske evangelisten har f. n. uteslutits från deltagande i H. h. nattvard på grund af högmod och girighet, som förledt honom till sådana handlingars begående, som gjorde, att han ej längre kunde användas i missionens tjänst. Trons bön och kärleksfull

behandling skall förmå upprätta honom och återgifva honom åt missionen. Jakob 5: 19, 20.

Mei-ti-ch'en.

I denna lilla köping, belägen 40 li från Hai-cheo och skild från densamma genom en bergskedja, har syster Fredrika Hallin haft sin verksamhet. I december 1897 förhyrdes nytt hus, och så fort detsamma hunnit blifva någorlunda iordningställdt, öppnades opiumasylverksamhet för så väl män som kvinnor. Tilloppet till denna asyl blef så stort, att under en lång tid patienternas antal uppgick till 30 à 40 på en gång. Med en hednisk kock, en sjuk evangelist och ej mindre än sex ombyten af medhjälpare på några månader var det ingen lätt sak att sköta verksamheten, men allt gick väl. Flera af patienterna blefvo intresserade i evangelium, och, då sedermera månadsmöten anordnades för f. d. patienter, infunno sig flere af dem. I juli månad hölls en veckas bibelkurs för de mera intresserade, och i september kunde förstlingsfrukten från detta distrikt, 4 män, genom dopet upptagas i församlingen.

En *flickskola* med 5 elever har äfven under året pågått.

Längre missionsresor hafva måst inställas, till följd af att evangelisten varit klen till hälsan. Endast en sådan har företagits, nämligen i maj till Ho-nan, då f. d. opiumpatienter besöktes.

I september reste syster Fredrika Hallin hem till Sverige för att efter 9 års arbete erhålla välbehöflig hvila. Evangelisten *Liu ts'uen-ren*, som nu är återställd, har några månader ensam skött arbetet, men, sedan systrarna Emma Andersson och Maria Pettersson flyttat dit för att samtidigt kunna därifrån sköta arbetet i Ho-nan, har han ånyo erhållit hjälp och ledning.

I-shi.

Systrarna Anna Janzon och Ebba Burén hafva arbetat på denna station. I maj månad hade de glädjen att få välkomna systrarna Mina Svensson och Naëmi Sjöberg.

Verksamheten har pågått som vanligt med predikningar, resor, husbesök, skol- och opiumasylverksamhet.

Evangelisten *Üeh Sheng-lin* är till belåtenhet och uppmuntran, likaså bibelkvinnan *Pi*, som under sista halfåret äfven fått tjänstgöra som »skolmoster», ehuru hon, då hon först kom i beröring med oss, ej kände till ett enda skriftecken. Nu får hon lära 7 små flickor, hvad de ej känna till, och, ehuru de ju längre fram kräfva en riktig lärare, är hon dock f. n. fullt tillräcklig för deras behof.

Goss-skolan, under läraren *Uei's* ledning, har varit besökt af 13 elever.

Opiumasyler hafva varit i verksamhet på tvenne ställen, i I-shï och i den 60 li därifrån belägna staden *Uan-ts'uen*. På den förra platsen har antalet patienter uppgått till 20, på den senare till 10.

Tvenne stormöten och en bibelkurs för män hafva hållits.

Under året äro 4 män och 1 kvinna döpta och som forskare i läran antecknade 22 personer.

I församlingskassan har insamlats tæls 10: 60.

* * *

I *provinsen* **Shen-si** kunna vi nu glädja oss åt att hafva trenne i fullt skick befintliga stationer: *T'ong-cheo-fu* och *Han-ch'eng* samt en utstation: *Uei-nan*.

Tong-cheo-fu.

Vid årets början utgjordes personalen på stationen af August och Augusta Berg, Teodor och Sekine Sandberg, Anna Eriksson och Emilia Sandberg. På hösten anlände systrarna Sigrid Engström och Nanna Fogelklou samt broder Gustaf Adolf Stålhammar. Teodor och Sekine Sandberg nödgades af hälsoskäl att resa till hemlandet i september månad, och Emilia Sandberg förflyttades till Han-ch'eng. Alltsedan missionen kom i besittning af eget hus, har arbetet i staden och på landet tilltagit i omfång och stadga.

Förutom de sedvanliga söndagsgudstjänsterna hafva följande arbetsmetoder användts.

Opiumasylsverksamhet. Under årets lopp hafva omkring 50 patienter genomgått densamma och flera af dem blifvit fattade af sanningen.

Flickskola, under Augusta Bergs ledning och med tillhjälp af läraren Fann, har öppnats och varit besökt af 5 elever.

Bokspridare till ett antal af 2 och tidtals 4 hafva varit anställda och försålt böcker för tillsammanlagdt omkring 25 tæls. Under året har en bibelklass för män hållits och ett stormöte, vid hvilket senare 4 män genom dopet upptogos i församlingen.

Omkring 10 forskare äro antecknade till upptagning i församlingen. I församlingskassan har insamlats 18,600 cash.

Läkareverksamhet har under året bedrifvits i likhet med hvad förut varit brukligt.

I *Üei-nan*, utstation till T'ong-cheo-fu, ha periodiska besök gjorts, men arbetet därstädes kräfver för att kunna med kraft bedrifvas, att missionen kommer i besittning af lämplig bostad, så att personer ständigt kunna vistas där.

Församlingsmedlemmarnes antal på båda stationerna uppgår till 15.

Han-ch'eng.

Här har missionen nu under ett års tid fått i ostörd ro bedrifva verksamhet, sedan den efter många svårigheter lyckades komma i besittning af hus.

Arbetspersonalen har utgjorts af Robert och Dagny Bergling, Emilia Ulff och senare Hulda Annerlöf och Emilia Sandberg.

Evangelisten *Ch'eng* har varit behjälplig i arbetet äfvensom opiumasylföreståndaren *Ting*.

Marknader i distriktet hafva flitigt besökts och ej så liten uppmuntran rönts i arbetet. Särskildt gäller detta *Iong-ho*-distriktet.

Omkring 60 *opiumpatienter* hafva genomgått asylen.

Ett stormöte har under året hållits, då 2 kvinnor och 11 män döptes.

Som forskare i läran äro antecknade omkring 30 personer.

* * *

I *provinsen* **Ho-nan** är ännu ingen missionär bosatt för beständigt, utan bedrifves verksamheten från Shan-si

genom periodiska besök. Tvenne städer, *Sin-ngan* och *Yong-ning*, äro centra för verksamheten.

Sin-ngan.

Här hyr missionen ett mindre hus, och som evangelist har under året användts *Chi Uen-hsioh* och som bibelkvinna, utan aflöning, han hustru. Forskare i läran äro 7 till antalet. Böcker ha sålts för omkring 1,000 cash.

Yong-ning.

I en by benämnd *Yang-p'o* finnes en opiumasyl, som under året haft omkring 10 patienter. Tvenne stormöten hafva under året hållits, hvaraf ett i sammanhang med katekumenundervisning.

Under året döpta: 16 personer, (9 män och 7 kvinnor). Forskare 20. Böcker sålda för omkring 2 à 3,000 cash.

Som förut nämnts, hafva Carl Blom, Emma Andersson och Maria Pettersson företagit resor och längre tid vistats i denna provins.

Vårt hopp är att snart äfven här kunna få regelbunden och ordnad verksamhet.

* * *

Vår redogörelse är nu slut, och vi påminnas om orden: »Allt hvad *vi* hafva uträttat, det har *du* gjort för oss, o Herre!» Fel och brister i arbetet äro förlåtna af honom, som icke beständigt går till rätta, och oss tillkommer det blott att säga: »Icke oss, Herre, icke oss, utan åt ditt namn gif äran för din nåds, för din sannings skull». Ps. 115: 1. *August Berg.*

b) Hemarbetet.

Detta har fortgått i likhet med föregående år. Årsmötet hölls Kristi Himmelsfärdsdag och det vanliga höstmötet den sista söndagen i september. Bönemöten hafva hållits under höst- och vårterminerna, och hafva många innerliga böner blifvit uppsända till Gud för Kina. Vi äro mycket tacksamma mot Herren för den bönegemenskap, som vi fått hafva med missionens vänner. *De ropade till Herren, och han bönhörde dem, emedan de förtröstade på honom.* (1 Kr. 5: 20.)

Bröderna *Holmgren*, *Rinman* och *Tjäder* hafva gjort flere resor i landsorten för att sprida kunskap om missionen och väcka intresse för densamma. Mycken kärlek från missionsvännernas sida har därunder kommit dem till del. Intresset för Kinas evangelisering är, Gud vare lof, i ständig tillväxt. Följande platser hafva besökts:

Alingsås, Askeby, Baggetorp, Bankhult, Björklinge, Björkvik, Bockara, Boda, Boxholm, Ekenäs, Eksjö, Erentuna, Gamleby, Gefle, Glemmingebro, Gnesta, Gransbo, Grinderum, Göteborg, Helsingborg, Hofdala, Huskvarna, Hvetlanda, Högsby, Jönköping, Kalmar, Kanalen, Karlshamn, Karlskrona, Kila, Klämna, Kristdala, Kristianstad, Landskrona, Leksand, Linköping, Malmbäck, Malmö, Mariestad, Mellby, Mora, Misterhult, Mullsjö, Mörlunda, Norrköping, Nässjö, Ocke, Oskarshamn, Rättvik, Skattungebyn, Skärkind, Skölde, Svedala, Säter, Söderköping, Throndhjem, Tranås, Trelleborg, Upsala, Vika Strand, Wimmerby, Virå, Värnanäs, Ystad, Öfverum, Östersund.

»*Det varder sådt i svaghet, det uppstår i kraft.*» (1 Kor. 15: 42.)

Såsom ombud och medarbetare för Guds verk i Kina hafva under året flera nya bröder vunnits, näml. Kapten I. Bratt och Godsägaren Axel Dickson, Göteborg, Inspektor S. Kjörling, Misterhult, Folskollärarne J. O. Ahlborg, Klämna, och Alb. Lingström, Öfverum, Landtbrukaren L. A. Jakobsson, Bockara och Kontraktsprosten C. Meurling, Kristdala.

Tvenne systrar hafva anmält sig villiga att utgå till Kina och antagits såsom kandidater. Under året hafva 5 af våra syskon återvändt från missionsfältet till hemlandet för någon tids hvila, nämligen C. H. Tjäder med fru, T. Sandberg med fru och Fredrika Hallin. Må missionens vänner icke glömma dessa i förbön, bedjande att Herren rikligen må så välsigna och stärka dem till ande, själ och kropp, att de snart kunna återvända till fältet och upptaga arbetet med förnyade krafter.

Ända hitintills har Herren hulpit oss. (1 Sam. 7: 12.)

Kommitteen för Sv. Missionen i Kina.

Direktör F. T. Olsson uppläste

Revisionsberättelsen.

Undertecknade, utsedda af de i landsorten varande omkring åttio ombuden för »Svenska Missionen i Kina» att granska denna missions räkenskaper för år 1898, få, efter att hafva fullgjort detta uppdrag, däröfver afgifva följande berättelse:

Missionens inkomster och utgifter under det gångna året hafva utgjort:

Inkomster:

Behållning från 1897:		
På bank innestående	1.531: 24	
Kontant i kassan	63: 32	1.594: 56

Gåfvomedel:

Till Allmänna missionsfonden	33.938: 70	
» Husfonden	207: —	
» Bokfonden	145: 43	
» Skolfonden	983: 42	
» Fonden för infödda arbetare	1.290: —	
» Medicinfonden	145: 04	
» Biblioteksfonden	50: 75	
» Fonden för evangelisters utbildning	2.000: —	38.760: 34
» Missionärerna privat		1.190: 38
Räntemedel		39: 32
Summa Kronor		41.584: 60

Utgifter:

Utsändt till Shanghi:		
Till missionärernas underhåll och resor	28.528: 83	
» Husfonden	782: —	
» Bokfonden	238: 93	
Till Skolfonden	2.421: 54	
» Fonden för infödda arbetare	1.480: —	
» Medicinfonden	124: 50	
» Biblioteksfonden	47: 40	
» Nödhjälpsfonden	31: —	
» Fonden för evangelisters utbildning	2.000: —	35.654: 20
» Missionärerna privat		1.185: 38
» Missionärskandidaters resor och underhåll i England		1.192: 02
Transport Kr.		38.031: 60

Transport		38.031: 60

Omkostnader:

Sekreterarens lön	2.100: —	
Hyra för expeditionen	200: —	
Resekostnader	456: 16	
Porto och telefon	312: 23	
Skrifmaterialier m. m.	76: 53	
Annonser, trycksaker m. m.	253: 11	3.398: 03
Behållning till 1899:		
På bank innestående	39: 32	
Kontant i kassan	115: 65	154: 97
Summa Kronor		41.584: 60

Tillgångar

den 31 December 1898.

I hemlandet:		
Böcker och inventarier	234: 68	
I bank innestående	39: 32	
Kontant i kassan	115: 65	389: 65
I Kina:		
Ett hus i Uin-chéng	4.000: —	
» » » Hai-cheo-fu	2.000: —	
» » » Tong'cheo-fu	7.000: —	13.000: —
Summa Kronor		13.389: 65

Skulder:

Inga.

Räkenskaperna med tillhörande verifikationer hafva befunnits uti utmärkt god ordning, och, då under revisionen ingen anledning till anmärkning förekommit, få vi tillstyrka att ansvarsfrihet för förvaltningen af missionens medel under 1898 varder kommittén beviljad.

Stockholm den 27 April 1899.

F. T. Olsson, Direktör. *Fritz Eckert,* Arkitekt. *Carl Boberg,* Redaktör.

* * *

Efter ännu en sång höll pastor A. Hylander föredrag öfver dagens högmässotext, hvilket i sammandrag återgifves å sid. 52, och härmed afslöts förmiddagens förhandlingar.

* * *

Ett 40-tal missionsvänner samlades på Hushållsskolan, 15 Jakobsbergsgatan, till gemensam middag, hvilken fortgick under hjärtliga samtal och en broderlig gemenskap. Efteråt sjöngs några sånger och Fru Hilma Tjäder berättade några rörande drag ur sin erfarenhet från arbetet bland kvinnorna. Sammanvaron afslutades med ett litet bönemöte.

* * *

Kl. 6 e. m. samlades man åter i kyrkan, då, sedan vice ordföranden inledt med bön och uppläst en Davids psalm, Doktor Karl Fries höll föredrag och Missionär Tjäder och Fröken F. Hallin berättade från missionsfältet.

Doktor *Fries* talade öfver följande ord ur 5 Mos. 33: 23: *Och om Naftali sade hon: Må Naftali, rik på nåd och full af Herrens välsignelse, åt väster och söder sträcka sina ägor!*

Vi skola återgifva detta föredrag i förkortad form i nästa nr.

Missionär *Tjäder* utgick från Matt. 20: 1—4.

De 12 gångna åren, som Sv. K. M. arbetat, hafva gifvit nya bevis på Herrens trofasthet. Herren har varit en eldsmur omkring oss och på allt sätt omhuldat oss, men huru ringa, huru obetydligt har icke vårt arbete varit. Dock har det icke varit fåfängt. Vi hafva nu 110 döpta, och af dessa döptes halfva antalet förra året. Således behöfdes 10 år för att inbärga lika mycket, som Herren gifvit under sista året. Detta gifver oss goda förhoppningar för framtiden. Men då så ytterst få missionärer finnas i förhållande till folkmängden, så behöfves så väl den uppmaningen: »Gån ock I uti vingården».

För att verka Herrens verk behöfva vi för det första *hänförelse*, men o, huru litet hänförelse finnes det icke bland oss för missionssaken. Huru litet af denna heliga eld brinner icke inom oss.

Vi behöfva för det andra *djärfhet* för vingårdsarbetet, ett himmelskt mod, som kan bryta sig igenom de svårigheter, som uppresa sig mot oss, då vi vilja lyda missionsbudet.

För det tredje behöfves *ihärdighet*. Må vi utbedja oss denna himmelska gåfva af vår Mästare. Innan det kan blifva rik skörd, måste det vara ett flitigt utsäde.

Syster *Fredrika Hallin* berättade:

En dag — jag tror det var på våren 1893 — fick jag ett bref från en vän i Stockholm, som skref, att några vänner ville underhålla två bibelkvinnor, och hon skref flera sköna bibelspråk, som hon ville, att jag skulle gifva dem. Men vi hafva ju inga bibelkvinnor ännu, tänkte jag. Just i detsamma inträdde fru *P'i* och fru *Ma* genom dörren, Det är nog dessa två, tänkte jag då men sade ingenting till dem, ty de voro ej ännu döpta. Denna tanke förverkligades. Dessa två hafva nu under flere år verkat som bibelkvinnor; fru *Ma* har under ett par år arbetat i T'ong-cheo-fu men är nu flyttad tillbaka till Üin-ch'eng, och fru *P'i* hjälper systrarna i *I-shi*.

Fru P'i är omkring 60 år. Hon har ett värdigt, aktningsbjudande yttre men ser något dyster ut. Hennes föräldrar och svärföräldrar voro länge sedan döda, då vi lärde känna henne, och hon hade då varit änka i flere år. Hon hade ett eget trefligt hem och ingen, som grälade med henne och stred om väldet. Hon var snarare förmögen än fattig, så att man med skäl kunde tycka, att hon var en af Kinas lyckligt lottade kvinnor. Icke heller hade hon många att arbeta för, ty hennes barn hade dött, då de voro små, utom en dotter, som lefde. Men denna dotter var en ständig orsak till sorg för henne, ty hon led af fallandesot och var ej riktigt klok. Hon var omkring 20 eller 25 år, då vi lärde känna henne. Hon kunde aldrig lära sig något arbete och var endast en börda för sin omgifning. Det gjorde mig så ondt om henne. Fastän hon ända sedan sitt sjunde år haft denna sjukdom, var hon likväl gift och vistades ibland hos sin svärmoder, ibland hos sin moder. »O, hvad jag är olycklig», brukade fru P'i säga. »Hvarför gör inte Gud min flicka frisk eller låter henne dö; så länge jag har henne, kan jag ju ingenting göra; eljest skulle jag följa med er ut och predika evangelium.» För 3 år sedan dog flickan. Hon var då i sin svärmoders hem, där hon under ett af sina anfall fallit i en brunn. Nu var fru P'i fri men likväl mycket vemodig, då hon tänkte på sin flicka, och grät ofta, då man talade om henne. Kanske hon i sitt samvete kände, att hon ej varit som hon borde mot henne.

Fru P'i antog nu med glädje tillbudet att få komma till I-shï, oaktadt hennes släkt på allt sätt sökte förmå henne att icke flytta till utländingarne. Fru P'i rår om en liten gård i Üin-ch'eng och har välbärgade släktingar där. Det var våren 92, som hon först kom att höra Guds ord. Hon och hennes vän fru Ma började bevista våra tisdagsmöten för kvinnor och kommo äfven till söndagsgudstjänsterna. Fru P'i hade förut varit buddist, och det dröjde en tid, innan hon kunde bestämma sig för att helt bryta med denna religion. Att besöka teatern och spela kort med sina vänner och bekanta, särdeles vid nyårstiden, var sådant, hon nu också måste öfvergifva. Om hon någon gång ertappades därmed, sedan hon blifvit troende, var hon mycket skamsen och ångerfull och ville, att vi skulle bedja Gud förlåta henne. Hon var alltid mycket intresserad af böcker men lärde sig helst skriftecken och ville i början ej mycket stanna för innehållet. Då hon träffade sina läskunniga grannar och bekanta, passade hon på att fråga dem, och på detta sätt lärde hon sig ganska fort att läsa både i bibeln, sångboken och katekesen. Hon hade alltid snyggt och trefligt i sitt hem. Mycket hjärtlig och gästfri var hon ock. När vi kommo på besök till henne, så kom hon alltid med något godt, som hon ville, att vi skulle äta. Och alltid önskade hon, att vi skulle läsa, sjunga och bedja tillsamman.

Ibland när vi kommo hem från en resa och ej kunde komma in i staden, ty portarna stängas ganska tidigt i Üin-ch'eng, fingo vi härberge hos henne, ty hon bodde i norra förstaden. Jag kommer ihåg en gång, då jag i köld och mörker klappade på hennes port och blef insläppt. Jag hade varit ute till några byar. Jag hade nog hunnit hem i rätt tid, om det ej varit så kallt, att jag måste stiga af åsnan och försöka gå mig varm. Detta försenade oss, så att det blef full skymning, innan vi kommo fram och porten var stängd. Det var ingen annan råd än att gå till norra förstaden och klappa på hos fru P'i, hvilket vi ock gjorde, och voro nog lyckliga att efter lång väntan blifva insläppta, oaktadt hon redan gått till hvila. Fru P'i blef tillika med fru Ma döpt på våren 1894.

Våren 95 var jag ute på en missionsresa och hade fru P'i med mig. Vi bodde på ett värdshus i fjorton dagar. Jag brukade då i skymningen om kvällarna berätta för henne ur G. Test. Nu är hon i I-shï och har tillfälle att dagligen höra och lära och förkofra sig. Hennes kunskap i läsning af skriftecken kommer nu väl till pass, ty hon är tillsvidare lärarinna för de sju flickorna i skolan i *I-shi*.

* * *

Pastor *Hylander* talade nu om det »stormöte», som en gång skall hållas, när alla af nåden frälsta skola samlas inför tronen, då all mission har upphört, då ingen sorg och synd och smärta mer är, då det är slut med de många tungomålen, där kinesen famnar afrikanen, då all strid är öfver och Konungen med törnekronan och märkena efter spikarne träder fram, segrande och för att segra, då allt blir tacksägelse och evigt jubel.

D:r *K. Bergh* afslutade med bön om Guds välsignelse såväl öfver de församlade som öfver arbetarne ute på missionsfältet.

Herr *Hedengren* gladde och vederkvickte mötesdeltagarne med sin sång både på för- och eftermiddagen.

Från missionärerna.

Flickskolan i Üin-ch'eng.*

»Han skall föda sin hjord såsom en herde. Han skall församla lammen i sin famn och bära dem i sitt sköte.» Es. 40: 11.

Under vårterminen utgjorde elevantalet 10. Af dessa voro 3 nykomna: Tu-ts'in, Hao-ua och Huan-rï. Tu-ts'in är styfdotter till en af våra församlingsmedlemmar i Üin-ch'eng, som, innan han blef kristen, praktiserat såsom läkare och därför nu af oss allmänt kallas »doktorn». Tu-ts'in var, då hon började skolan, endast sju år gammal. Hao-ua var ännu mindre, eller blott fem år. Hon skulle icke börjat så tidigt, hade det icke varit, att hennes moder fått anställning hos oss. Hao-ua var, då hon först fick se oss, så rädd, att hon skrek af förskräckelse. Hvarken hon eller modern hade någonsin sett en utländsk kvinna förut. Fruktan försvann dock snart, och hon trifdes bra hos oss. Då Hao-ua kom hem till sin by på sommaren, talade hon om för andra barn, huru orätt det är att tillbedja afgudar, och att man måste bedja till den sanne Guden. »Af barns och spenabarns mun har du upprättat en makt.» Huan-rï var 12 år gammal men liten till växten. Hennes föräldrar äro från Shan-tong-provinsen och mycket fattiga. Stackars liten, hon fick endast vara i skolan en termin. Hon är nu förlofvad med en Honan-gosse, bosatt i Shan-si.

Under vårterminen flyttade flickskolan från Üin-ch'eng till Hai-cheo, emedan fröken Forssberg och jag blifvit ombedda att upptaga arbetet här under syskonen Tjäders bortvaro. Dels till följd af att våra krafter nu tagas i anspråk på flera olika håll, och dels emedan man vunnit så litet resultat af att undervisa flickor i flera utländska ämnen, hafva vi funnit det vara bäst att inskränka undervisningen till det mest nödvändiga, nämligen kristendom, läsning, skrifning, litet räkning samt sång och handarbete.

Under hösten hade vi endast 6 elever. Ma-nao hade varit sjuk i feber en lång tid under sommaren och kunde icke återtaga studierna. Loh-i, krymplingen, hade blifvit bortgift till vår bref bärare. Shuang-nü måste vara hemma för att hjälpa mamma, likaså Ing. Som vi icke behöfde gumman Li under hösten, kunde Hao-ua icke heller vara i skolan, och, såsom redan är nämndt, måste Huan-rï sluta.

Till våra 4 kvarvarande elever fingo vi 2 nya, nämligen Ling-hiuei (= emottagen nåd) och Cheng-kieh (= renhet). Ling-huei är 17 år gammal och förlofvad med sonen till Ki-Wen-hsioh i Honan, om hvilken skrifvits flera gånger i Sinims land. Cheng-kieh är dotter till läraren Ien, som undervisar oss två systrar i kinesiska språket. Han tillhör en af de bästa familjerna i Hai-cheo men har genom opierökning blifvit fattig. Nu säger han sig hafva fullkomligt lämnat bruket af detta gift och besöker regelbundet gudstjänsterna om söndagarna. Cheng-kieh är 15 år gammal. Båda dessa flickor äro begåfvade. Under hösten lärde de sig icke mindre än fyra böcker utantill. Cheng-kieh är därtill mycket snäll och har ett ödmjukt och stilla sätt. Ling-hueis uppfostran har nog

* Numera i Hai-cheo.

varit ganska vårdslösad i hemmet, det kunde man se af hennes sätt, då hon kom, men mot slutet af terminen hade hon mycket förändrat sig till det bättre. Vår bön är, att en verklig hjärteförändring må försiggå icke blott med henne utan med hvar och en af flickorna.

»Bedjen, och eder skall varda gifvet.» Matt. 7: 7.

Hai-cheo i februari 1899.

Frida Prytz.

Axplock från Tong-cheo-fu.

Af August Berg.

»Men kan rofvet ryckas från en hjälte och kan en oskyldig fånge räddas? Ja, så säger Herren: Från en hjälte skall hans fånge ryckas, och tyrannens rof skall blifva räddadt.» Es. 49: 24, 25.

Äfven vi härute göra oss ofta denna fråga: »*Kan* rofvet ryckas från en hjälte?» Kan det förlorade Gudsbelätet återupprättas och konungens afbild ånyo framkallas ur dessa »borttappade penningar», vi så ofta se omkring oss?

Vi tänka nu särskildt på de af tyrannen *Opium* så strängt bevakade och med så starka band bundna fångarna.

Som svar på denna fråga heter det så ljufligt. *Ja*, så säger Herren: »Från en hjälte skall hans fånge ryckas, och tyrannens rof skall blifva räddadt.»

Under det att opiumlasten är allmän öfver hela Kina, bedrifves dock, märkvärdigt nog, opiumasylverksamhet i större skala uteslutande i de två provinserna Shen-si och Shan-si.

Det är en interiör från vår verksamhet i T'ong-cheo-fu, jag nu vill låta våra vänner få del af. Densamma bedrifves under 6 månaders tid, på höst- och vintertiden. Det är andra året verksamheten nu pågår, och upp till dato hafva omkring 70 personer genomgått asylen.

Reglerna äro, att alla måste betala för såväl medicin som mat. Priset på den senare är satt så lågt som möjligt och lämnar intet öfverskott i kassan, tvärt om, men på medicinen blir någon liten förtjänst, som, särskildt om patienternas antal är stort, betäcker balansen.

Förutom missionären, som dagligen utdelar medicinen, är en kinesisk medhjälpare nödvändig för att utöfva uppsyn öfver patienterna, föra räkenskaperna, undervisa i Guds ord m. m., samt en kock.

Låt nu i tankarna några af dessa 70 »fångar» passera revy, och vi skola finna en ganska brokig tafla!

I spetsen vandrar *Li Chong-ü*, 29 år gammal, gift och fader till fem barn.

I 10 år har han rökt. Hans affär har gått omkull, af sin jord har han sålt största delen, är skyldig till höger och vänster, tillbringar största delen af dagen i sängen, sofvande och rökande, under det hans hustru får släpa och träla. Hans bojor äro uppenbara för hvar man.

Efter honom kommer en 70-årig änka med sin 50-årige son, 50-åriga sonhustru och 26-åriga sonson, alla bundna af samma boja, som de nu vilja blifva lösta ifrån. Litet, så litet som en ärtas storlek, förtär den gamla om dagen, men undvara det kan hon ej. Sonen är gul i ansiktet och på sonsonen ha kinderna sjunkit in. Staackars slafvar! Edra kedjor skramla och eder väktare ler åt eder hjälplöshet. Så kommer *Lü Uan chüin*, han med de stora, grå mustascherna, fånge sedan 20 år tillbaka, *P'an Fuh-hai*, falskspelaren, *Kao Uei-san*, spåmannen, *Fan Teng-k'o*, kocken, *Liu T'an-uo*, aktören, *Fuh T'ien-teh*, husaren-skomakaren, *C'hang Chen-ping*, *K'ang Huei-hsi*, *Kuan Chiu-ch'eng*, *Iang Si-hsing*, alla landtbrukare och alla krigsfångar, längtande efter befrielse. Att uppräkna namnen på alla blefve för långt. Yrke, stånd och ålder växla, men här mötas de allesammans för att få sin önskan uppfylld. Det regelbundna lif, som här föres, har en hälsosam inverkan på dem, ty opiumlasten medför det, att en person blir lat, snuskig och likgiltig för allt utom det att få sitt begär tillfredsställdt. Åtminstone gäller detta om de mindre bemedlade, som röka. Kl. 7 hålles gemensam morgonbön, då alla måste deltaga. Efter densamma utdelas medicinen, och så kommer frukosten fram. Kl. 11 ny medicinutdelning, kl. 1 likaledes och därefter middag. Kl. 4 e. m. och 7 på aftonen medicinutdelning och litet senare aftonbön. Dagarna tillbringa de flesta med att röka sina tobakspipor (hvilket vi ej anse oss böra förbjuda) samt språka, lära sig sånger och läsa. I regel uppföra sig alla utmärkt väl, och, hvad som är lika roligt, de trifvas ock förträffligt. För utomstående äro de ej sena att beprisa, huru stor deras aptit blifvit, huru många bröd de *nu* kunna äta hvarje mål, huru goda ordningsregler vi ha, uppe tidigt och i säng tidigt, huru flitiga vi alla äro. Sådant sprides, och hade ej opiet varit, kanske de alla ännu skulle betraktat oss med misstro och fördom. Alla söndagseftermidd. låta vi dem få komma in i vårt bästa rum, hvars hemtreflighet och lampsken gör ett så godt intryck på dem. Då sjunga vi en hel del sånger, som de själfva få välja. De få ock repetera ett par verser ur bibeln, och sedermera hafva vi gemensamt bönemöte.

Om nu alla dessa blefvo verkligt frälsta till själ som kropp, skulle ju, så synes det, knappt något härligare och bättre arbete finnas, men så är ty värr ej förhållandet.

»Hvar äro de nio?» få vi ofta fråga oss. Kommo de ej igen för att tacka Israels Gud? Många gå tillbaka till opiumrökning ånyo, hvilket är mycket sorgligt, men *ej få*, ära vare Gud, blifva beståndande, äfven om de ej gifva Herren Jesus sina hjärtan. Frestelserna för en reformerad opiumrökare att åter falla i sin gamla synd äro många. Då han kommer hem, finnas kanske andra inom familjen som röka, och således tillbringar han långa stunder af dagen vid deras sida, insupande opiumröken från deras pipor. Eller kanhända han blir illamående. Genast äro »vänner» till hands, som tillråda honom att röka blott »en mun» opium. »Blott en mun», men det gamla begäret är ånyo uppväckt, fienden, som legat på lur, griper ånyo sitt rof. Endast om sådana, som i Jesus funnit frälsning till såväl kropp som själ, kan man hysa verkligt grundadt hopp, att de skola blifva beståndande.

Och att arbetet ej varit fåfängt, därom bära de många nu troende och i Kristus frigjorda, som finnas litet hvarstädes, vittnesbörd. Som säkra resultat kan man alltid påräkna: en ganska god kunskap om människans fördärf, behofvet af en Frälsare och frälsningens plan. Vidare en rätt kännedom om oss och misstroendet till oss för alltid rubbadt. De flesta medföra ock bibel och sångbok till sina hem; och hvem vet, när och hvar utsädet skall bära frukt.

Liksom i allt arbete, som gäller upprättande af i synden fallne, får man göra bittra missräkningar, och särskild nåd behöfves, på det man ej må tröttna. Herren ger oss ju densamma i sitt ord, och ett sådant löfte är: »Från en hjälte skall hans fånge ryckas, och tyrannens rof skall blifva räddadt».

Nyår i T'ong-cheo-fu.

Af G. A. Stålhammar.

Vi hafva i dagarna börjat ett nytt kinesiskt år, nämligen det 25:e af kejsar Kuang-Süh's regering. Nyårstiden i Kina firas mycket högtidligt. Ända fram till sista dagen af det gamla året är det lif och rörelse öfverallt. Gatorna i Tong-cheo-fu vimlade af folk; alla hade brådtom. Fram på eftermiddagen nyårsaftonen börjar trafiken minskas, och på kvällen inträder stilla frid. Nyårshelgen börjar göra sitt inträde.

Sista nyåret firade jag i Ganking nere i södern. Jag var då just anländ till Kina och var ännu litet yr i hufvudet af allt det nya, som mötte mig. Jag erinrar mig, att allt oväsendet på gatorna vid nyåret bidrog icke till att hjälpa mig till rätta i de nya förhållandena. Särskildt nyårsnatten i en kinesisk stad utmärker sig för ett väsen, som öfvergår all beskrifning. Raketer och smällare spraka utan afbrott; gongongerna och klockorna i alla tempel bearbetas med energi. I Ganking frågade jag en kamrat på fullt allvar, om folket tänkte göra uppror eller ämnade rifva ned missionsstationen, eller hvad det var fatt med dem.

Efter ett års förlopp har jag vant mig litet mera vid kinesernas seder och bruk. Mycket, som i början föreföll besynnerligt, blir småningom det naturligaste i världen. Deras sätt att fira nyåret var jag beredd på, och därför tog jag saken lugnt och stoppade öronen fulla med bomull under nyårsnatten, så att jag åtminstone skulle få sofva i fred.

Under nyårsdagarna hvilar det riktig sabbatsfrid öfver en kinesisk stad. Alla handelsbodar äro stängda. Det finnes icke en, som är öppen. Allt är tvättadt och sopadt och rent. Nya tänkespråk, skrifna med stora bokstäfver på rödt eller gult papper, äro prydligt uppklistrade på alla hus på ömse sidor om ingångsporten samt öfver densamma. På gatorna är det så lugnt och stilla. På förmiddagen nyårsdagen synes knappast en vandrare, endast några barn i sina bästa helgdagskläder leka här och där. Det råder aldeles som söndagsro öfver samhället.

Missionär Renius, tillhörande den Franssonska missionen i Singan, var hos oss i T'ong-cheo-fu öfver nyåret. Singan är hufvudstaden i vår provins Shensi, omkring två dagsresor från T'ong-cheo-fu. Franssons missionärer hafva sina stationer dels i Singan, dels norr ut upp mot gränsen till provinsen Kansuh. Det är så roligt och uppmuntrande att då och då få träffa bröder från andra missionsfält, höra om deras strider och segrar och tillsammans få tacka Herren för hans nåd och trofasthet.

Nyårsdagen voro vi ute och sågo på T'ong-cheo-fu. Man kände knappt igen staden, så fin var den. Kineserna frågade oss, om vi firade nyår hemma hos oss på samma sätt. Vi förklarade för dem, att hvar 7:de dag rådde en frid och en stillhet likt denna i västerlandets städer. Ja, det tyckte de vara märkvärdigt. Jag och broder Renius gingo tvärs igenom hela staden. Alla bodar stängda. Äfven i de sämre kvarteren, där annars trängseln kring testånden och matstånden dagarna i ända icke upphör, äfven där var allt stängdt, tyst och stilla. Här och hvar på gatorna möter man några kineser, som långsamt vandra omkring och läsa och studera alla de vackra tänkespråken, som pryda husväggarna. Dylika språk skrifvas under de sista dagarna af det gamla året, klistras upp på nyårsaftonen och få sedan sitta till nästa nyår, då ombyte äger rum. Att författa kvicka och passande tänkespråk är en litterär sport, som står högt i rop bland kineserna. Det skall vara rim och mening i språken. Många hafva det förra men sakna det senare. Att skrifva dem väl är icke så lätt. Till hjälp för de mindre kvicktänkta utgifvas och säljas språkböcker, där man kan välja, alldeles som man hemma i Sverige gifver ut »Grötrim» och samlingar af Julklappverser till hjälp för de enfaldiga!

Vår gamle lärare har försett missionsstationen med språk. Han besitter stor färdighet i detta. Han är graduerad samt har äfven såsom lärare tjänstgjort vid examina, men när han kom till tro på Jesus samt i ord och lif bekände honom, blef han beröfvad både sin plats och sin grad. Gubben bar det hårda slaget med saktmod. Ett år efteråt skref han ett par tänkespråk att klistra vid vår inkörsport åt gatan af ungefär följande lydelse: »Bättre bära Jesu ok, som är ljufligt och lätt, än att åka på Konfucius' kärra utan frid och utan hopp».

Jag har ännu inte kommit så långt i språket, att jag kan lämna några prof på de kinesiska tänkespråken. De skrifvas naturligen i den högre, litterära stilen.

Broder Renius lämnade oss fjärdedag nyår och återvände till sitt arbete bortåt Kansuh-gränsen. Nyårshelgen räcker en veckas tid och mera. Det är visiter och besök utan all ända dag efter dag.

Vi bedja Gud, att det ingångna året må blifva ett år i Herrens kraft, uppenbarad i hvars och ens personliga lif. Vi vilja hela året lefva för Jesus bland folket i vårt kära T'ong-cheo-fu-distrikt. Vi äro svaga, men Gud är mäktig.

T'ong-cheo-fu den 19 februari 1899.

Utdrag ur bref.

— Sedan jag sist skref, har jag varit nere i Honan ett tag igen. Det var en mycket tillfredsställande färd, såsom missionsresa betraktad. Vädret var utmärkt, och folket lyssnade snällt samt köpte alla böcker, jag hade med mig. Vi gingo till fots genom Sin-ngan och Iongning samt västra distriktet förbi T'ong-kuan till T'ong-cheo, inalles omkr. 60 sv. mil. Hade varit ute öfver 3 veckor då, så att jag ämnade stanna där öfver kinesiska nyåret, men, då jag var nästan framme, träffade jag en forkarl, som kom med bref från Axel Hahne samt vagn att hämta mig hit. Alltså blef det ingen hvila af utan att resa dag och natt, så att vi kommo hit på middagen d. 1:ta i 1:ta mån., d. v. s. febr. 10. Första dagarna af året öppnas ej värdshusen, och man kan ingenting få köpa, hvar-

för man endast i yttersta nödfall kan resa då. Jag eftersändes att i stället för Axel resa till P'ing-iang-fu, där en kinesisk konferens skulle hållas. Alltså reste jag och Chang Chi-heng efter ett par dagar dit upp. Nära 70 kineser från omkring 15 församlingar och 20 utländingar (alla bjudna) samlades där, och vi hade mycket goda uppbyggelsemöten och lärorika diskussioner. Axel Hahne hade skrifvit en uppsats om barnuppfostran, hvilken jag såsom president (ordförande) läste upp, inledande diskussion om ämnet. Konferensen beslöt anhålla om tillstånd att trycka den, ty den fyllde ett kändt behof. Kom tillbaka för några dagar sedan och håller nu på att mottaga skolan af Axel och kommissionssekreterarearbetet af Hugo Linder, ty han måste för sin hälsas skull resa bort en tid. Dessutom äro hustransaktioner igångsatta i Sin-ngan, så att jag måste dit. Kära hälsningar till alla! Din tillgifne

Carl Blom.

Üin-ch'eng den 1 mars 1899.

Taoismen.

»Till och med evigheten har du nedlagt i människans hjärta», säger predikaren, och att så är, därom vittnar taoismen, hvars anhängare söka efter *odödlighet* och *rikedom*.

Taoismen är en af Kinas tre religioner och har under 2500 år utöfvat inflytande på dess folk. (Buddhaismen 1800 år, konfucianismen 4000.) Kinas befolkning kan ej indelas i så och så många buddhaister, taoister och konfucianister. hvarest tre religioner kunna stå sida vid sida utan att förfölja hvarandra. Under århundraden var konfucianismen Kinas enda religion: tillbedjan af himmelen och förfädernas andar. Så uppkom taoismen, hopsamlade all den vidskeplighet, som rådde i den orena, hedniska atmosfären, formade en sammansättning af polytheism (dyrkandet af flera gudar), rationalism (förnuftsreligion) och vidskepelse och sände sina efterföljare till bergens innandömen för att där söka efter lifselixir.

Taoisprester.

En konfucianist tillbeder i såväl buddhaist- som taoisttemplen, endast prästerna anses för riktiga buddhaister och konfucianister. Fråga en handtverkare, landtbrukare eller köpman, hvilken religion han tillhör, och han skall se på dig med förvåning. Han har ej aflagt någon examen — konfucianismens dop, och han är ej präst — buddhaismens och taoismens enda sakrament. Detta är något märkvärdigt, som en europé har svårt att fatta, men så är likväl förhållandet. Kina är det enda land i världen,

Efter hand uppstod den indiska religionen — buddhaismen — med sina afgudar, tempel, ljus, rökelse och präster. Den passade förträffligt för det köttsliga sinnet och blef antagen som folkreligion. Taoismen, fruktande att förlora sitt inflytande och ängslig att kunna tillfredsställa alla behof, räckte sin vänstra hand till buddhaismen, lånande dess legender och böneböcker, och sin högra till konfucianismen, lånande dess »statsgudar» och dess efterföljare, lämnade den gamle filosofen *Lao-tsös* spekulationer

och hängaf sig åt trollmedel och spiritualism. Till att börja med förföljde konfucianisterna buddhaisterna med eld och svärd, men, som de ej hade tempel och afgudabilder att erbjuda i stället, bekommo de, tillsammans med taoisterna, efter århundradens strid, dess tysta bundsförvanter. I teorien är konfucianismen fiende till afgudadyrkan, men i praktiken gillar den densamma.

Lao-tsï, grundläggaren af taoismen som ett filosofiskt, ej religiöst system, föddes år 604 f. Kr. i provinsen Ho-nan. Om hans lif är ej mycket bekant. Legenden berättar, att, då han föddes till världen, var han 70 år gammal, hvithårig, skrynklig och lutande, som en gammal gubbe, hvarför han kallades *Lao-tsï*, som bokstafligen betyder »den gamle gossen».

Han blef anställd som bibliotekarie hos kejsaren och hängaf sig med flit åt studiet af forntidens klassiker. Hans rykte som filosof tilltog allt mer och mer, lärjungeantalet förökades, och slutligen drog han sig tillbaka från människornas vistelseorter och hängaf sig uteslutande åt spekulationer.

Alkemi, eller konsten att förvandla de oädla metallerna till guld, är sedan gammalt praktiserad af taoisterna. Guldelixiret, en sammansättning af sten och metaller och, som förtärdt, skaffar människan odödlighet, är också en af deras fabrikationer. Det berättas, att flere kejsare under Han-dynastien (200 f. Kr.), i sin ifver att ernå odödlighet, åto för mycket, fingo karbunklar och — dogo!

Taoisterna hafva bland sig en *påfve*, *abboter* och *munkar*. Den nuvarande påfven, Chang den 60:de, kan med stolthet tala om en arfföljd för 60 generationer. Hans palats är beläget på drak-tigerberget i provinsen Kiang-si, och därsammastädes utvecklar han en prakt och utöfvar en myndighet, som påminner om en kejsare. Han utdelar vedermälen och titlar, är öfverhufvudet för en prästlig armé af hundratusen personer, regerar den osynliga hären af onda andar och efterskickas ofta af kejsare och mäktiga personer för att befria dem från dessa besvärliga inkräktare.

Abboterna motsvara våra biskopar. Inom deras distrikt äro de ansvariga inför de lokala myndigheterna för prästernas uppförande.

Munkarna indelas i tvenne klasser, sådana, som lefva i tempel och förbundit sig till att lefva ogifta, och de, som lefva i sina hem tillsammans med sina familjer. De förra bära blå rockar och hafva håret uppfäst i en knut på hjässan af hufvudet, på hvilket de bära en svart mössa. De senare anlägga prästerlig dräkt endast då de äro i tjänstgöring. Vår bild utvisar fyra präster från ett tempel i Kansuhprovinsen. Deras antecedentia är oss obekant. Kanske hafva de varit köpmän, för hvilka det gått bakut, eller hafva de kanske drabbats af någon familjesorg och med anledning häraf dragit sig tillbaka till templet för att där i tillbedjan och stillhet finna sina evighetsbehof tillfredsställda. Sorgligt att säga äro templen ofta osedlighetens och lastens nästen.

Bland munkarne finnas såväl opierökare som tjufvar. Andra åter äro naturfromma, beskedliga människor, som nog mena allvarligt, ehuru de söka friden, där den ej står att finna.

Om det nya Jerusalem heter det, att intet orent skall där inkomma, och att utanför äro hundarne, trollkarlarne, horkarlarne, mördarne och afgudadyrkarne. Men bland »de många boningarna» finnas ock plats för dem, då de finna den, de nu på orätt väg söka — Jesus, världens Frälsare.

Må vi därför äfven på trons armar frambära dessa våra ännu långt från Fadershuset vandrande medbröder!

August Berg.

Ett hundraårsjubileum.

Endast få missionssällskap hafva hittills kunnat fira minnet af ett hundraårigt arbete i missionens tjänst. Ett af dessa är den Engelska kyrkans missionssällskap, hvilket grundades den 12 april 1799 och nu är världens största missionsföretag, verkande i västra, östra och central-Afrika, Egypten och Abyssinien, Palestina, Persien, Indien, Kina, Japan, Nya Zeeland, Mauritius och Nordvästra Amerika.

På omkring 5000 olika platser i Storbrittannien, framför allt i London, hafva möten hållits med anledning af missionens hundraåriga verksamhet. Å sistnämnda ställe fortgick mötena en hel vecka och omfattades med stort intresse; de voro besökta af mer än 50,000 personer, och den ande, som gjorde sig gällande vid desamma, fick ett värdigt uttryck genom de lösensord, som i stora hvita bokstäfver på röd grund prydde talarnes plattform i den väldiga Exeter Hall (stor sal i London): »Tacksägelse, Förödmjukelse, Framåtgående.»

Biskopen i Sierra Leone yttrade med afseende härpå: »Den stora tacksägelsen kan endast fullgöras genom ett ständigt tacksamhetslif, och det bästa beviset på uppriktigheten af vår ödmjukhet är ihärdigheten i vårt framåtgående — — — — en människa är endast en half kristen, om hon icke fattar, det Gud väntar, att hvarje kristen skall deltaga i spridandet af Guds evangelium. Uppriktigheten af vår glädje, vår bekännelse och vår hängifvenhet skall visa sig i en växande öfverensstämmelse mellan hjärtats öfvertygelse och lifvets verksamhet». Bland de många dyrbara sanningar, som på dessa möten intogo så att säga fronten, vilja vi anföra följande: »Föreningen med Kristus är den yppersta kronan på allt missionsarbete, den innersta hemligheten till all missionens framgång; föreningen med honom innesluter i sig enhet med alla troende». »Vi förlora ur sikte», sade biskopen i Bath och Wells »alla olikheter med afseende på bekännelsen, då vi verkligen befinna oss ansikte mot ansikte med fienden». »Den bästa lösningen på stridsfrågorna hemma», sade biskopen i Minnesota, »är mera ifver att vinna själar ute i världen». — Lord Cranborne, som påminde om det ansvar, hvilket följde med det brittiska rikets stora och fortgående utvidgning, yttrade bland annat: »Vi kunna endast gilla kejsardömet därför, att vi veta, att hvarest brittisk styrelse utbreder sig, där följer den kristna församlingen med evangelii predikan; därför uppmanar jag detta möte att gå i borgen för förkunnandet af evangelium inom det brittiska kejsardömet. Jag bekymrar mig icke om på hvilken del af jordklotet det må vara, eller hvad stundens politiska kraf må vara, jag frågar icke efter,

hvilka skolor för verldslig undervisning I mån upprätta, men såvida I icke förr eller senare och i rätt tid jämte dessa institutioner infören kristlig undervisning, hafven I icke uträttat någonting alls. Det brittiska folket sätter, såsom denna hundraårsfest utvisar, Kristi religion framför allt annat».

Det är af särskildt intresse att läsa det blad i denna missionshistoria, hvilket sätter oss i beröring med de män, hvilka voro missionens grundläggare och ledare för den evangeliska rörelsen i England vid det nuvarande seklets morgon; själfva en frukt af den andliga väckelse, som begynte under föregående århundrade, under Wesley's, Whitefields och den första Henry Wenn's dagar. Endast några få namn vilja vi nämna: John Newton, en omvänd slafhandlare, genom hvilken hundratals själar lärde sig af hjärtat sjunga: »Jesus är det namn, som klingar allra ljufvast för min själ» (How sweet the name of Jesus sounds in a believers ear); Zachary Macauly, fader till den store historieskrifvaren; Thomas Scott, den stora kommentatorn; John Venn, som omkring den gamla kyrkan i Chapham samlade en grupp af män, hängifna Herrens sak, från hvilka nästan alla den tidens goda företag leda sitt ursprung; och George Wilberforce, som då han 1786 lärde känna sin Frälsare gaf ett löfte »att lefva till Guds ära och sina medmänniskors bästa», hvilket han uppfyllde bland annat genom en ihärdig 20-årig kamp i Engelska parlamentet för slafhandelns afskaffande.

Och hvilka voro nu de grundsatser, som ledde dessa män, och som det nya missionssällskapet kunde nedskrifva såsom dess »Magna charta» (grundlag), hvilken för all framtid skulle tjäna såsom rättesnöre för dess verksamhet. De angifvas af följande fem visserligen enkla men icke desto mindre djupgående och lärorika principer. 1. »Följ Guds ledning». 2. »Begynn i en liten skala». 3. »Sätt penningar i andra och ej i första rummet». 4. »Förutom af Gud beror allt på det slags män, som utsändas». — »En missionär», sade John Venn, »skall hafva himmeln i hjärtat och trampa verlden under sina fötter». 5. »Vänta framgång endast genom Guds Helige Ande».

I fem år måste man vänta, innan någon befanns villig att utgå som sällskapets missionär; och då icke en engelsman utan två tyskar från Seminariet i Berlin, hvilka 1804 utsändes till Västra Afrika, och hvilka senare efterföljdes af flera af samma nation. År 1809, således 10 år efter missionens grundande, kunde två engelska handtverkare, en snickare och en skomakare, sändas till Nya Zeeland, ehuru endast under namn af nybyggare (lay settlers), och först när dessa den 25 augusti afseglat, blef den första engelska missionären antagen i sällskapets tjänst, skomakaren Thomas Norton, hvilken likt W. Carey hade lärt sig själf grekiska. Det dröjde likväl ända till 1814, innan Norton jämte en engelsk filthandlare och två tyskar kunde utsändas till Indien. Om således detta missionssällskap verkligen nödgades begynna i liten skala, så har dock af senapskornet nu blifvit ett väldigt träd.

Efter det Lord Gambier (engelsk amiral och 1807 befälhafvare för den engelska eskader, som då bombarderade Köpenhamn och tvang danskarne att utlämna hela sin flotta) blifvit vald till sällskapets president samt Indien 1813 genom en ny s. k. charter blifvit nödgadt att öppna sina portar för missionen, började emellertid en ny tid, hvarunder missionssällskapet icke försummade att göra sina »tältstreck långa» och sina »tältpluggar fasta» (Es. 54: 2).

Se vi i dag på den utveckling, denna missionsgren nått, så finna vi bland dess »tältpluggar» 4000 lokalföreningar i hemlandet, som genom spridning af kunskap om missionen och genom insamlande af medel främja verksamheten, i förening med hvilken stå omkring 6000 församlingar, där sällskapet årligen anordnar omkring 8000 missionspredikningar samt 3000 möten. En särdeles nyttig hjälparinna har missionen i den s. k. »Missionary Leaves Association», som lemnar medel till uppförande af kyrkor och skolor, till inköp af böcker, musikinstrument, medikalier, sciopticon m. m. äfvensom till underhåll af infödda skollärare och bibelkvinnor samt förser missionärerna med sådana för arbetet nyttiga saker, hvilka icke på arbetsfältet kunna erhållas. Hvad nu de långa »tältstrecken» angå, se här några siffror från arbetsåret 98—99 samt inom parentes motsvarande uppgifter för året 87—88, för att gifva en idé om utvecklingen.

Stationernas antal	496	(294).
Europeiska missionärer	1,118	(365).
Infödda medhjälpare	6,011	(3,896).
Döpta och katekumener	245,769	(185,538).
Däraf kommunikanter	65,387	(47,531).
Skolor	2,107	(1,928).
Lärjungar	86,798	(77,451).

Missionens inkomst uppgick under förlidet år till nära 7 millioner kronor.

Hvad denna missions arbete i Kina angår, så utsändes dess första missionär dit 1844, ehuru arbetet knappast kan sägas hafva börjat förrän 1848. Redan året efter opiumkrigets slut, 1843, hade dock en vän, som kallade sig »den minsta bland de minsta», skänkt 108,000 kr. för upptagande af missionsarbetet i Kina. Det gick således i början ganska långsamt med detsamma, men nu har sällskapet, förutom en station i Shanghai, 25 stationer och 8 utstationer i provinserna Kwang-tung, Fuh-kien, Che-kiang och Si-chuen. Bland dess arbetare i Kina hafva särskildt de kvinnliga missionärerna utfört ett dyrbart arbete, och flera af dem hafva fått gifva sina lif i sin Herres tjänst. Men detta har blott ländt till Guds förhärligande genom många själars frälsning och nya arbetares utsändande.

En af de mest rörande händelser i missionens historia var den gamla fru Saunders utgående som missionär till det arbetsfält, där hennes båda unga döttrar året förut, 1895, ledo martyrdöden. De hade kort dessförinnan till modern skrifvit: »Det är endast i detta lifvet, vi hafva förmånen att få deltaga i Kristi lidande och den ovärderliga äran att få förhärliga honom genom lidandet. Vi hafva alla offrat våra lif för Kina. Guds verk behöfver icke upphöra, därför att han tager oss bort».

Må nu många missionsvänner »hafvande samma kärlek» (Fil. 2: 2) vinnas för Kina, och denna lilla notis angående andras arbete har då fått riklig lön.

Missionärerna.

Erik Folke	Üin-ch'eng,	ankom	till	Kina	1887
Anna Folke (född Gran)	»	»	»	»	1888
Axel Hahne	»	»	»	»	1890
Anna Hahne	»	»	»	»	1893
Frida Prytz	»	»	»	»	1890
Carl F. Blom	»	»	»	»	1892
Hugo Linder	»	»	»	»	1894
Agnes Forsberg	Haicheo	»	»	»	1896
Henrik Tjäder	(i hemlandet)	»	»	»	1889
Hilma Tjäder (född Blomberg)	»	»	»	»	1892
Maria Pettersson	Honan	»	»	»	1896
Fredrika Hallin	(i hemlandet)	»	»	»	1889
Emma Andersson	Honan	»	»	»	1895
August Berg	Tong-cheo-fu	»	»	»	1890
Augusta Berg (född Hulander)	»	»	»	»	1892
Teodor Sandberg	(i hemlandet)	»	»	»	1892
Sekine Sandberg (född Storhaug)	»	»	»	»	1891
Emilia Sandberg	Han-ch'eng	»	»	»	1894
Anna Eriksson	Tong-cheo-fu	»	»	»	1892
Anna Janzon	I-shi	»	»	»	1890
Ebba Burén	»	»	»	»	1894
Robert Bergling	Han-ch'eng	»	»	»	1892
Dagny Bergling (född Aas)	»	»	»	»	1893
Emilia Ulff	»	»	»	»	1896
Mary Ramsten		»	»	»	1897
Sigrid Engström	Tong-cheo-fu	»	»	»	1897
Mina Svensson	I-shi	»	»	»	1897
Nanna Fogelklou	Tong-cheo-fu	»	»	»	1897
Gustaf Adolf Stålhammar	»	»	»	»	1897
Naëmi Sjöberg	I-shi	»	»	»	1898

Ombud i landsorten.

Ahlborg, J. O., Folkskoll., Klämna, Oskarshamn.
Ahlgren, V., pastor, Grängesberg.
Ahlstrand, K. O., folkskollärare, Risinge, Finspong.
Andersson, A., d:o, Torsby, Sunne.
Andersson, A., handlande, Pingbo, Kvista.
Berg, M. E., handlande, Ödeshög.
Bergh, A., kyrkoherde, Malmbäck.
* Bergh, K., doktor, Tranås.
Blomberg, K. M., f. d. folkskoll., Bäckstorp, Fellingsbro.
Blomström, K., folkskollärare, Bohr, Vedevåg.
Bodorff, P. A., kyrkoherde, Halltorp, Värnanäs.
Bohlin, A., folkskollärare, Källunge, Gotland.
I. Bratt, Kapten, Göteborg.
Carlsson, C. A., kyrkoherde, Normlösa, Mantorp.
Carlberg, O., kyrkoherde, Hultsjö.
Dahlborg, F. G., folkskollärare, Vedum & Götened.
Dahlgren, J. F., folkskollärare, Ånge.
Dahlin, A., predikant, Ofvanmyra.
Dahlstedt, L., pastor, Wilhelmina.
A. E. Dickson, Godsegare, Göteborg.
Didoff, A., ritlärare, Växjö.
* Dillner, H., kapten, Skellefteå.
Elmers, O., komminister, Vånga.
Eriksson, E., förste lärare, Falun.
Gottvall, O., folkskollärare, Sundsvall.
Granér, G., folkskollärare, Motala Verkstad.
Hagberg, S. E., kyrkoherde, Sandseryd, Jönköping.
Hall, G., hemmansägare Böneryd, Ödeshög.
Hedengren, J., landtbrukare, Skepsta, Björnlunda.
Hjelmquist, P. M., folkskollärare, Ramfall.
Hultin, J. W., folkskollärare, Torstorp, Finspong.
Hultkrantz, K. J., godsägare, Björnö, Högsäterby.
Häggström, L., komminister, Norrköping.
Jakobsson, A. L., landtbrukare, Bockara, Berga.
Johansson, S., handlande, Eksjö.
Jonsson, P., handlande, Sigtuna.
Koch, C. O., tandläkare, Linköping.
Kristoffersson, J., folkskollärare, Sanda, Gotland.
Landgren, I., ingeniör, sekreterare i K. F. U. M., Göteborg.
Larsson, P., folkskollärare, Hörsta, Kumla.
Lindblom, F., kontraktsprost, Askeby, Linghem.
Lindkvist, E., konsul, Norrköping.
Lindqvist, E., folkskollärare & organist, Resmo.
Lingström, A., folkskoll., Öfverum.
Ljungqvist, C., handlande, Mullsjö.
Lövenhjelm, E., jägmästare, Örebro.
Meurling, kontraktsprost, Kristdala.
Mogensen, E., handlande, Glemmingebro.
Norbäck, O., pastor, Oslättfors.
Nordling, J., folkskollärare, Kramfors.
Odhner, C. rådman, Mariestad.
Olofsson, J. F., folkskollärare, Viklau, Roma, Gotland.
Olsson, P., hemmansägare, Granby, Hallsberg
Ottander, O. A., kyrkoherde, Östervåla.
Oxelqvist, N., verkmästare, Huskvarna.
Pettersson, A., handlande, Linde.
Pettersson, C. E., folkskollärare, Skattungebyn.
Pettersson, P. E., handlande, Hvetlanda.
Ramsten, H., kapten, Malmö.
Regnell, John, sekreterare i K. F. U. M., Gäfle.
Risberg, P., komminister, Mörlunda.
Rosvall, A., folkskollärare, Eskelhem, Gotland.
Rudberg, E., kontraktsprost, Vånga.
Rydén, A., kyrkoherde, Mattfors.
* Sandblom, E. apotekare, Jönköping.
Sandén, Joh., komminister, Stengården, Högsjö.
Selldén, H., provinsialläkare, Hedemora.
Sisell, M., folkskollärare, Mora.
Sjövall, H., rektor, Trelleborg.
Svanberg, J., maskinist, Karlskrona.
Söderborg, A., folkskollärare, St. Mellösa.
Tham, P., provinsialläkare, Gamleby.
Thavenius, G., apotekare, Boxholm.
Torin, K., kyrkoherde, Foglaryd.
Unosson, C., handlande, Värnamo.
Westerström, K., landtbrukare, Järfva.
* Widmark, V., ingeniör, Helsingborg.
Willén, G., kyrkoherde, Bergunda, Räppe.
Åkesson, O., folkskollärare, Öfverum.
Ölander, Alfr., inspektor, Broby, Söderköping.

* Konsultativ ledamot.

Julklappslådorna

äro nu afsända, och vi bedja att få hembära ett hjärtligt tack till de kära missionsvänner, som kommit ihåg våra älskade missionärer med gåfvor.

Och hvilken som gifver en enda af dessa små allenast en bägare kallt vatten att dricka för hans namn af lärjunge, sannerligen säger jag Eder: Han skall icke mista sin lön.

Missionärernas adresser.

Syskonens i Han-ch'eng adress är: c/o C. I. M.
Tientsin North China.

Och alla de öfrigas är: c/o C. I. M.
Hankow China.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1899.

JULI 1899.

4. Årg. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

INNEHÅLL:

Redovisning. — Rik på nåd. — I Kina. — Hälsning till missionsvännerna från A. Hahne. — Utdrag ur bref från G. A. Stålhammar. — En gripande tilldragelse ur en missionärs lif.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.
Allm Telefon 81 56.

"Svenska Missionen i Kina".

Kommittéen i hemlandet.

O. v. Feilitzen, *kommendörkapten, ordförande.*
J. Holmgren, *sekreterare.*
K. G. Magnusson, *ingeniör, kassaförvaltare.*
G. Reutercrona, *löjtnant, vice ordf.*
J. Rinman.

* K. Bergh, *doktor*, Tranås.
* H. Dillner, *kapten*, Skellefteå.
* K. Fries, *fil. doktor*, Stockholm.
* E. Sandblom, *apotekare*, Jönköping.
* W. Widmark, *ingeniör*, Helsingborg.
* Konsultativa ledamöter.

På missionsfältet:

Erik Folke, *föreståndare.*
August Berg, *vice föreståndare.*
C. F. Blom, *finanssekreterare.*

Missionsexpedition: Lästmakaregatan 30, 4 tr.

All post adresseras till Kommittéen för »Svenska Missionen i Kina», Stockholm.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under juni månad 1899.

N:o		Kr. ö.
467.	Till skolan i T'ong-cheo-fu fr. »Daggryningen i Skellefteå» gen. K. M. A.	310: 50
468.	Gen. L. H., Norrköping	60: —
469.	Från J. F., Gamleby gen. P. T.	10: —
470.	M. & S. gen. J. S., Karlskrona	2: —
471.	N. gen. d:o	1: —
472.	A. G—d gen. d:o	5: —
473.	Okänd gen. d:o	2: —
474.	»Herrens tionde» d:o	10: —
475.	A. A., Lafallet, Hofva	5: —
476.	Söndagsskolbarnen i Mariestads lasarett gen. M. H.	8: 64
477.	A. A., Torsby, Sunne	10: —
478.	Öfverskott gen. d:o	1: 62
479.	Halfårsunderhåll till infödd evangelist gen. H. G., Kumla	70: —
480.	H. G:s skolbarn till d:o	5: —
481.	T. G. D., Götened, »Ett löfte»	5: —
482.	Normlösa Ungdomsföreningen gen. M. A.	41: —
483.	Af Onämnd: En Jesu lem, gen. d:o	10: —
484.	Hjortsberga Jungfrufören. gen. A. D.	50: —
485.	Onämnd, gen. d:o	5: —
486.	Kollekt, gen. d:o	5: —
487.	Festads Ungdomsförening gen. P. T., Gamleby	25: —
488.	Gen. K. B., Bäcktorp, Fellingsbro	2: 92
489.	Kollekt i Nyckelby gen. d:o	15: 61
490.	K. A—n i Lebbesta gen. d:o	1: 95
491.	A. O., Haga, Ullersätter gen. d:o	5: —
492.	Gen. L—n, Gåsta	3: 10
493.	Kollekt i Tenhult gen. L. M.	7: 31
494.	Gåfva i Taberg gen. H. P.	4: 62
495.	D:o i Barnarp gen. G. M.	2: —
496.	D:o i Huskvarna gen. N. O.	2: —
497.	Kollekt i Hakarp	10: —
498.	Från Onämnd till ett sjukhem i Kina	1: —
499.	Kollekt i Lindesberg d. 11/6 gen. A. P.	56: 57
500.	Från ett ungdomsmöte i Torpön gen. C. B., Ramfall	20: —
501.	Hörsta Ynglinga- & Jungfrufören. gen. P. L.	15: —
502.	Kollekt i Hörsta gen. d:o	15: —
503.	Arbetsfören. »Kinesernas vänner» till Naemi Sjöbergs underhåll gen. E. S.	125: —
504.	Jönköpingskretsens kristl. kvinnoförbund till 2:ne infödda bibelkvinnors underhåll gen. d:o	100: —
505.	Fr. K., Björnhult gen. A. L., Ö. Korsberga	5: —
506.	Ebr. 11: 30	500: —
507.	Bidrag till fraktomkostnader för jullådorna fr. d:o	50: —
508.	Från Fu-niis vänner i Göteborg gen. H. P.	57: 25
509.	L. P., Göteborg, gen. d:o	5: —
510.	C. G. B., Kistdala	100: —
511.	C. J., Brånäs gen. d:o	10: —
512.	Onämnd gen. L. Ö., Björkö, Kalfsund	50: —
513.	»Ett löfte» gen. J. S., Malmö	50: —
514.	Forsby syförening gen. M. E. B., Ödeshög	20: —
515.	G. R.	5: —
516.	»Var fast och stark» till M. Svenssons underhåll	25: —
517.	H. & B. »Herrens tionde» till d:o	20: —
518.	G. O., Östanby	10: —
519.	Halltorps syförening gen. P. A. B.	11: —
520.	Ekenäs d:o gen. d:o	14: —
521.	»Tackoffer»	100: —
522.	Onämnd, Tranås gen. K. B.	10: —
523.	A. A., Ingvallstorp gen. J. O., Härlingstorp	2: —
524.	Syföreningen vid Korsvägen gen. A. W. W.	10: —
525.	Till E. Ulfis underhåll gen. A. B.	500: —
526.	Till E. Burens underhåll gen. d:o	547: 06
527.	E. B., Stockholm	10: —
528.	A. L., Sollerbrunn	27: —
	Summa kr.	3,167: 15

Med varmt tack till alla gifvare.

Men Gud vare tack, som gifver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus. 1 Kor. 15: 57.

»Se, jag är med eder alla dagar. Mat. 28: 20.

»Alla dagar:» under vinterdagar, då glädjen har flytt; under sollösa dagar, då molnen åter och åter komma igen efter regn; under sjukdomens och smärtans dagar; under dagar af frestelse och villrådighet lika så väl som under dagar, då hjärtat är så uppfylldt af glädje, som skogarne på våren äro fulla af sång. Den dagen kommer aldrig, då Herren Jesus icke är vid de sinas sida. Vänner må stå på afstånd, men han vandrar bredvid de sina genom elden; han går med dem genom strömmarne; han står bredvid dem, då de möta lejonet ansikte mot ansikte. Vi kunna aldrig vara ensamma. Vi måste alltid lägga hans tillgångar till våra egna, då vi göra våra beräkningar. *F. B. Meyer.*

Rik på nåd.*

Och om Naftali sade han: »*Må Naftali, rik på nåd och full af Herrens välsignelse, åt väster och söder sträcka ut sina ägor*». 5 Mos. 33: 23.

De bibliska namnen hafva nästan alltid någon särskild betydelse, så särskildt de namn, som Jakobs söner erhöllo. Sålunda betyder namnet Naftali »den genom kamp vunne» eller »den tillkämpade».

Detta namn gafs honom af Rakel med afseende på den täflingskamp, hon haft att utstå med sin äldre syster. Men äfven Jakob hade varit en stridens man. Och en antydan om hans strider hade utan tvifvel äfven blifvit inlagd i Naftalis namn. Vid Jabboks vad hade Jakob en kamp, som skulle blifva afgörande för hela hans lif, ja, hos honom åstadkomma en fullständig förvandling.

Vi minnas, huru Jakob småningom började ana, med hvem han kämpade, och hur han uttalar de längtansfulla orden: »Jag släpper dig icke, med mindre du välsignar mig». Det var då, den fråga ställdes till honom, hvilken blottade hela hans föregående lif med all dess uselhet, falskhet, svek och bedrägeri, nämligen denna: »Hvem är du?» en fråga, till hvilken han måste svara: »Jakob», d. v. s. bedragare, en som sviker sina ord, som söker bringa andra på fall, som visar ett med det yttre och tänker ett annat i hjärtat. Jakob hade på visst sätt varit en mycket religiös människa, och dock bar snart sagdt hvarje hans handling spår af dubbelhet och osanning, en prägel af att han var just Jakob. Detta var, hvad han måste bekänna inför den Herre, med hvilken han kämpade. Det var först därefter, som han kunde erhålla den välsignelse, efter hvilken hans hjärta längtade. Men då fick han den och det i så rikt mått, att han jublande kunde utbrista: »Jag har sett Gud ansikte mot ansikte, och min själ är frälst» — frälst just ifrån det gamla väsendet med dess falskhet, osanning och förlitande på egen kraft, ty äfven detta hade varit utmärkande för Jakob. Han hade uträttat mycket genom en ovanlig grad af skarpsinne, energi och uthållighet. Men nu måste öfver allt detta gamla dragas ett streck. Allt måste utplånas, och ett nytt sättas in, hvilket betecknas med det nya namn, han erhöll: »Guds kämpe» eller den, som kämpat med Gud och vunnit seger, just därigenom att han ödmjukat sig.

Har *du* någonsin genomgått denna Jakobs kamp? Du har kanske i det yttre varit religiös, ja, kunnat berömma dig af en andlighet, som icke hört till den allra vanligaste, men under tiden lefvat ett lif af halfhet och osannhet, i ett sträfvande i egen kraft, som icke ledt till något resultat, och som varit utan välsignelse. Det kan visserligen i det yttre hafva varit lysande och framgångsrikt; men hela tiden har ditt hjärta dock varit otillfredsställdt, emedan du icke ägt den välsignelse, som kommer af att hafva Gud helt på sin sida, af att stå i verklig lifsgemenskap med honom själf. O, skynda dig att taga det steg, som Jakob tog, när han bekände: »Mitt namn är Jakob», d. ä. »jag är en syndare, men jag vill taga emot den välsignelse, Herren har att gifva». Se, Herren är redo att gifva denna välsignelse åt hvar och en, som verkligen ödmjukar sig inför honom.

Allt detta kunna vi se antydt i Naftalis namn. Något af en liknande kamp måste Naftali själf hafva genomgått. Han var icke längre framför allt en stridens man, utan när hans karakter skall angifvas bland Israels stammar, säges det, att han var »*rik på nåd*», egentligen »*mättad af nåd*» och »*full af Herrens välsignelse*». Detta angifver, att han *lefde* af denna nåd och i den sökte sin tillfredsställelse, sedan hans egna resurser blifvit totalt uttömda. Se, *allt* måste vara af nåd från början till slut, om det skall blifva någon nåd alls. Vi skola icke tillryggalägga ett stycke af vägen, tack vare våra egna gärningar, och sedan vänta, att Gud skall fylla i det felande, utan allt måste vara af nåd. Vanligen vilja vi icke ödmjuka oss inför Gud med den bekännelsen, att vi äro intet, utan vi vilja gärna hafva något i vår hand, som kan gälla inför Gud. Men det går icke på denna väg.

Den nåd, af hvilken Naftali var mättad, den räcker, Herren vare lof, för alla mänskliga förhållanden. Den är icke blott en frälsande nåd utan äfven en bevarande och omhuldande nåd, såsom det ock heter i Ps. 5: 13. »Du, Herre, välsignar den rättfärdige, du öfvertäcker honom med nåd såsom med en sköld.» De gamles sköldar voro så stora, att de alldeles täckte krigaren, hela hans varelse. En sådan omhägnande nåd är Guds nåd. Den omsluter oss på alla sidor, så att sjalafiendens glödande skott icke från något håll kunna nå oss.

Detta oaktadt kan det komma stunder, då vår tro vacklar, då vi tycka, att det är, som om en glödande pil hade fått tränga in i hjärtat och fastna där. Frestelser, som vi hade trott voro öfvervunna, vakna till nytt lif. Vi börja frukta, att vi aldrig skola hinna målet, att den nåd, på hvilken vi litat, och i hvars kraft vi förut vandrat, icke skall räcka ända fram. Jo, det gör den. Psalmisten säger i Ps. 94: 18: »När jag sade: 'Min fot vacklar', då uppehöll mig din nåd, o Herre.» Ja, Herrens nåd *håller*, äfven när vi tro, att det är ute med oss. Och den håller icke blott för det nuvarande ögonblicket utan hela vägen. »Evig är Herrens nåd.» (Ps. 100: 5).

Huru stå *vi* till denna nåd? Är det med oss som med Naftali, att vi äro mättade af denna nåd? Om icke så är, tag emot denna nåd i hela dess fullhet, icke blott en liten smula, så att du endast liksom läppjar på denna nåd, utan låt den få uppfylla dig, så att du blir full af Herrens välsignelse! Det är icke Guds mening, att vi skola lefva ett lif på förknappning, så att säga svältföda vårt andliga lif. Herren vill gifva oss lif och öfvernog. Det har behagat honom, att i Sonen skulle all fullhet bo, och af hans fullhet hafva vi alla fått, och det nåd för nåd. (Kol. 1: 19. Joh. 1: 16.)

Hvad är det då, som gör, att så många af oss icke blifva fyllda af Herrens nåd? Jo, fyllas kan endast det kärl, som är tomt. Felet med oss är ofta, att vi icke blifvit uttömda på vårt eget. Vi minnas

---

* Föredrag af fil. dr. Karl Fries vid Svenska Missionens i Kina årshögtid 1899.

änkan, som omtalas i 2 Kon. 4 kap. Hon fick i rikt mått af den dyrbara olja, som skulle blifva hennes och hennes sons inkomstkälla, ända tills det ena kärlet efter det andra blifvit fullt och hon till sist icke hade något mer kärl att taga emot i — då stannade oljan. Må vi se till, att vi alltid hafva i beredskap käril, i hvilka vi kunna taga emot Guds nåd! Om vi endast genom tron öppna oss för denna nåd, se, då vill Herren gifva oss däraf i rikt mått. Må vi aldrig komma till den punkten, att vi säga: »Nu kunna vi icke taga emot mer!» Guds nåd är oändlig, och vår förmåga att taga emot är äfven i själfva verket oändlig. Åtminstone har ingen af oss ännu nått fram till den punkten, att vi med sanning kunna säga, att vi icke kunna taga emot mer. Hvarje gång, vi fått ny nåd af Gud, skall vår synkrets vidgas, så att vi kunna taga emot mer. Detsamma säges oss också i vår text.

Om Naftali heter det nämligen: »Må han åt väster och söder sträcka sina ägor!» Likaså skola vi alltjämt lägga nya sträckor af vårt hjärtas mark under vår Herres fötter, gifva honom mer och mer af vårt lif. Han har kanske fått dina penningar. Men hur är det med din tid? Han har kanske fått ditt umgänge. Men hur är det med ditt bönelif? Vi hafva att sträcka ut oss åt väster och söder, d. ä. mer och mer öka vårt inflytande, ja, Gud gifver oss sin nåd, icke blott för att vi själfva skola lefva däraf utan för att göra andra delaktiga däraf, först och främst i den krets, som närmast omgifver oss, och sedan i vidare omfattning. Ja, intill världens ändar. Guds församling skall vara en Naftali, som full af Herrens välsignelse och mättad af hans nåd, sträcker ut sina ägor åt alla håll till hednalanden. Huru månget hednaland ligger icke förbrändt likt ett söderns torra, törstande land, längtande efter att också blifva mättadt med Herrens nåd, hvilken han vill gifva genom sitt eget folk! Ja, Gud vill, att hans folk skall uppfyllas med en så öfverflödande fullhet af hans välsignelse, att de likt Nilfloden svämma öfver sina bräddar och åt alla sidor utsända välsignelse, görande själfva öknarna till en fruktbar trädgård. Det ord, som är återgifvet med »åt väster», betyder egentligen »åt hafvet till», hvilket, då Medelhafvet i väster begränsade det hebreiska språkområdet, blef liktydigt med »väster ut». Emellertid kan maningen till Naftali äfven tillämpas på grundvalen af ordets ursprungliga betydelse, ty »hafvet brukas i skriften ofta som en bild af *folken*. Må det andliga Naftali då sträcka ut sina ägor öfver det stora folkhafvet!

Hvarför skulle icke äfven vår svenska mission i Kina få i bokstaflig mening på sig tillämpa dessa ord om att sträcka ut sina ägor åt väster och söder? Hon har hittills haft sin hufvudstyrka i Shansi. Men hon skall förvisso få sträcka ut sina gränser äfven åt söder öfver Honan och åt väster öfver Shensi. Och vilja vi icke alla vara med om detta, att likna Nilens källor eller bifloder, hvilka öka vattenmängden i floden, så att den stiger dess högre? *När* stiger Nilen? Jo, när solen lyser på de höga bergen, så att snön på deras toppar smälter. Då bildas tusentals rännilar och bäckar, hvilka förena sina krafter och till sist utmynna i den stora floden, bärande med sig de närande och fruktbargörande ämnen, som de upptagit under sitt lopp genom dalarna. Borde vi icke hvar och en i sin stad vara en sådan liten biflod, som hämtar kraft från Gud själf, som låter hans nådesol lysa på oss och hans nåd mätta oss, så att vi, själfva rika på välsignelse, låta denna välsignelse sprida sig till våra missionärer, att de blifva i stånd, att för Herrens räkning taga i besittning allt större områden af de ännu i hedniskt mörker liggande länderna?

Herren göre oss villiga härtill och fylle oss alla med sin nåd, att vi varda rika på välsignelse för andra! Amen.

I Kina.

För den tio dagars långa resan emellan Chen-yuan-kwan och Chau-kia-keo använde vi tvenne båtar, en större och en mindre. Äfven i denna del af landet gingo rykten om upplpop och röfverier, hvarför mandarinerna alltfort försågo oss med eskort. Under några dagar eskorterades vi t. o. m. af en »kanonbåt». Vi kände oss först något besvärade däraf men fingo sedan anledning att tacka Herren, att han på så sätt kom en behöfvande själ till hjälp. En kväll gjorde nämligen militärmandarinen, som var befälhafvare på kanonbåten, ett besök ombord på vår båt och hade där ett långt samtal med Folke om sin själ. Han sade sig hafva grubblat öfver orden »lif för lif» i den kinesiska strafflagen och insåg, att hans lif ej kunde återlösas med ett offerdjurs, då djurens lif är af intet värde mot människans. Sedan Folke däraf fått ett osökt tillfälle att för honom framhålla evangeliet om Jesus och hans försoningsdöd »en gång för alla», sade mandarinen rörd: »Huru skall man kunna vedergälla en sådan Gud hans stora kärlek?»

Efter det långa samtalet gaf Folke honom flera böcker och skrifter, bland andra Matt. ev. med förklaringar. Mandarinens tjänare sade sedan till vår kock, att mandarinen så ifrigt studerade de böcker, han fått, att han ej gaf sig tid hvarken att äta eller sofva. Bed med oss för denna själ!

I Chau-kia-keo mottogos vi på det varmaste af de där stationerade engelska syskonen, mr Hoste, en af »de sju från Cambridge», och doktor G. Whitefield Guinness m. fl. Vår vistelse i Chau-kia-keo förlängdes ända till fjorton dagar på grund af oväntade svårigheter vid anskaffande af kärror för resan genom Honan. Under väntanstiden hade vi synnerligt goda tillfällen att lära känna missionssyskonen och deras arbete på platsen. De kinesiska gudstjänsterna voro stunder af »vederkvickelse från Herrens ansikte» äfven för våra själar, ehuru vi intet förstodo af hvad som sades. Förstår man ej orden, mottager man så mycket lifligare intryck af hvad man ser och förnimmer, och hvem kan väl höra kineserna bedja och af uttrycken i deras ansikten och allvaret i deras röst erfara det underbara Guds verk, som i dem utförts, utan att blifva gripen nästan till tårar. När man tänker på »den klippa, utur hvilken de blifvit huggna», fröjdas man storligen i Herren, »som af stenar kan uppväcka

barn åt Abraham», och när man ihågkommer »den grop, hvarutur de blifvit uppgräfda», dessa, som nu sjunga den nya sången, då kan man ej återhålla ett »halleluja».

Tidigt en vacker vårmorgon sutto vi slutligen i våra fjäderlösa kärror. Efter många och otroligt bråkiga förberedelser voro vi ändtligen på väg. Första dagens erfarenheter voro åtskilligt växlande, men lyckligt och väl hunno vi dock fram till vårt kvarter kl. half tolf på natten. När Herren i sin godhet uppehåller kroppskrafterna, har en resa med kärra i Kina stort intresse med sig, och, sedan man hunnit vänja sig in i förhållandena, går ju alltsammans riktigt bra. T. o. m. värdshusen tycktes oss ofta riktigt trefliga. Det hade sitt österländska behag med sig att intaga sin middag i mulåsnestallen och blifva bemött med den mest förbindliga artighet.

Efter sju dagars färd reste vi öfver en ödslig höglandsslätt, på hvilken hufvudsakligast törne och tistel tycktes växa. Dagen var mulen, djupa, dystra skuggor bredde sig öfver de ändlösa vidderna, och en skarp vind blåste. Känslan af osäkerhet på grund af de röfverier, som i den trakten förekomma, gjorde nog ock sitt till att stämningen blef vemodig.

Mot aftonen samma dag klarnade det upp, och kort före solnedgången utbredde sig en leende slätt ett par hundra fot under oss. Vårens friska grönska gaf åt växtligheten en prägel af lifskraft och frodighet. När därför Folke upplyste oss om att Svenska Missionens i Kina fält just där tog sin början, syntes oss »den goda jorden» vara ett löfte från Herren om en beredd jordmån för Guds ords lefvande utsäde. Vi stodo sålunda i begrepp att gå öfver gränsen till vårt ansvarighetsområde, och vi gjorde det ej utan en gripande känsla af ansvar.

»Att kraftiga dörrar» öppnats på flera platser i Honan, är ej missionsvännerna obekant. Honans hufvudstad, Honan-fu, har dock ännu ingen missionsstation. Bröderna Folke och Blom brinna af längtan att få begagna de tillfällen, som redan yppat sig för stadens öppnande. Brist på krafter och medel synas dock ännu utgöra oöfverstigliga hinder.

Med mycken glädje emotsågo vi vårt uppehåll i staden Sin-nan öfver söndagen den 19 mars. Våra systrar, Emma Andersson och Maria Pettersson, har Herren brukat till stor välsignelse såväl där som på andra platser i Honan. Broder Blom har i dagarna lyckats hyra ett för en missionsstation mycket lämpligt hus i Sin-nan. Hittills har missionen haft endast ett litet hus för en infödd evangelist i staden.

Vid vår framkomst till Sin-nan mötte oss en af de troende utanför stadsporten. Redan på långt afstånd kände Folke igen honom såsom en af Herrens förlossade. Hans ögon lyste af outsäglig glädje. Har man sett det uttrycket i en kines ansikte, glömmer man det ej. Denne man, som nyligen är antagen till evangelist, underhålles af en kinavän i Skåne. Både den, som gifver och beder, och den, som arbetar och beder, skola tillsammans skörda.

På kvällen samma dag, vi lämnat Sin-nan, mötte vi broder Blom, som kom gående den tjugu svenska mil långa vägen från Üin-ch'eng. Det var oss alla en stor glädje att få träffa honom och få mottaga goda underrättelser från syskonen och arbetet såväl som från hemlandet. Själfva hade vi nämligen ej haft post på ett par månader. Nästa dag fortsatte Blom till Sin-nan och vi på vår väg till Üin-ch'eng.

När vi den 24 dennes reste genom portarna in i Üin-ch'engs stad, »sjöngo och spelade vi i våra hjärtan till Herrens ära» för den mångfaldiga nåd, han bevisat oss under den långa färden. Förutom af Folkes anhöriga välkomnades vi af syster Emilia Ulff, som tillfälligtvis varit här en tid. Broder Linder är för närvarande på en resa norr ut i provinsen. De norska systrarna Hattrem, Angvik och Holt äro ock här tills vidare, och är det oss innerligt kärt att dagligen få vara tillsammans äfven med dem.

I går kommo systrarna Frida Prytz och Agnes Forssberg öfver hit på några timmar från Hai-cheo, och i dag vänta vi syskonen Berglings med anledning af ett förestående finansmöte. Den om vårarna sedvanliga konferensen här i Üin-ch'eng lär i år ej komma att hållas förr än i maj. Jag behöfver ej säga, att vi känna det såsom hölle vi högtid, då vi få vara tillsammans med syskonen och med dem inför Herren dela intressena för arbetet och andliga nådegåfvor till vårt eget uppbyggande i tron. Vi smaka välsignelsen af den »olja, som flyter från hufvudet ned öfver kroppen».

I ett senare bref hoppas jag få beskrifva något af själfva missionsarbetet här i Üin-cheng och nämner' därför blott nu, att, då vi här ute se bevisen på missionsvännernas i hemlandet verksamma intresse, bön och offervillighet, »prisa vi Herren för eder skull,» och glädjas »öfver den rikliga frukten för eder räkning».

Üin-ch'eng den 30 mars 1899.

Joh. Rinman.

Ålsäng den 15 juni 1899.

Älskade missionsvänner!

»Herren bevare din utgång och din ingång ifrån nu och i evighet». Ps. 121.

Dessa ord, jämte många andra, gåfvos mig, då jag för $8^1/_2$ år sedan lämnade hemlandet för att resa till Kina. Den önskan och bön, de innehålla, har i rikt mått uppfyllts på mig. Andliga och lekamliga välsignelser har Herren gifvit rikligen och ledt allting så väl, att jag om intet, som händt mig under dessa år, kan säga: det hade varit bättre på annat sätt. Och alla brister och skröpligheter hos mig hafva ej utsläckt Herrens kärlek; han har gjort mera, än jag trodde honom om, såsom han ju vanligen gör.

Bland timliga välsignelser, som Herren gifvit mig, räknar jag främst hem och familjelif: en älskad maka och två barn. Osökt komma mig Jakobs ord i minnet: »Jag hade icke mer än denna stafven, då jag gick öfver denna Jordan, och nu har jag blifvit till två läger». Med Jakob säger jag ock: »Jag är för ringa till all den nåd och all den trohet, som du har bevisat din tjänare».

Hvad vi nu ville bedja af eder, dyra missionsvänner, är att fortfarande få vara ihågkomna i edra förböner — ty vi behöfva dem alltid, hemma såväl som ute. Vår innerliga önskan är att få vara till nytta för Herren och någon glädje för eder i gemensamt arbete. För den allra närmaste tiden känna vi dock, att vi behöfva hvila. Jag för min del känner mera behof af att höra än själf predika.

Inneslutande mig och min hustru samt Ragnar (3 år) och Halvar ($1^1/_2$ år) i eder hågkomst förblifver jag

Eder ringe medarbetare

Axel Hahne.

Utdrag ur bref.

Från G. A. Stålhammar.

Vår missionsstation i T'ong-cheo-fu är verkligen mycket god och lämplig. Många missionärer, som passera genom staden och bo hos oss, blifva förvånade att finna ett så rymligt hus i dessa trakter. Provinsen Shen-si härjades för en 30 år sedan af det stora mohammedanska upproret. Landet blef ödelagdt. Städer och byar förstördes. T'ong-cheo-fu var en af de förstäder, som ej föll i rebellernas händer, och har därför kvar de gedigna byggnaderna från forna tider. För närvarande tyckes folkets välstånd vara mindre.

Stationen har ett synnerligen godt läge vid stadens lifligaste affärsgata. De besökandes antal är därför stort. Det är en ständig trafik ut och in genom portarna åt gatan. Folk från landet, som kommer in för affärer och göromål, står ofta i små grupper utanför porten och studerar våra traktater etc., som äro uppklistrade på väggen. Och, när de hafva tittat på dem, måste de också gå in och se, huru det ser ut innanför.

Byggnadssättet för de kinesiska husen är mycket olika i olika delar af Kina. Nästan hvarje provins äger något karakteristiskt. I provinsen Shen-si uppföras husen på tomter, som äro smala och djupa. Gatufronten är ringa, men djupet är mycket stort. Ägaren af gården bor med sin familj i de bakre delarna af tomten; den främre delen, den vid gatan, användes till affärslokaler m. m. På en missionsstation är en liknande anordning rätt praktisk. I den främre delen äro opiumasyl, gästrum och kapellet inrymda, hvarigenom det ständiga lifvet och rörelsen där ej kommer att inverka på andra grenar af missionsarbetet.

När man på vår station kommer in genom porten från gatan, träffar man först på opiumasylen. Den är inrymd i tvenne rum till höger och vänster om porten. I vinter har patienternas antal tidvis varit mycket stort. En månad kunde de ej rymmas i de för dem afsedda rummen, utan 6 à 8 st. måste om nätterna sofva i kapellet. Missionär Berg vill ej neka dem, som begära att få komma, och så måste man vara praktisk och använda allt utrymme, som står till buds. När kapellet också var fullt, då var det en väldig skara. Vid morgon och aftonbönerna, då allt husets folk samlades, blef det en hel liten församling i kapellet.

Oaktadt detta antal hafva vi alls ingenting att klaga öfver hvad deras uppförande angår. Alla hafva varit fogliga och vänliga. Med uppmärksamhet lyssna de till Guds ord morgon och afton och deltaga i sången; de köpa sångböcker och biblar. När de lämna oss, kunna somliga af dem ej så få sånger samt hafva hört en god del Guds ord.

Den omedelbara uppsikten öfver patienterna utöfvas af vår evangelist. Han är en ovanligt präktig karakter. Han har fått mottaga mycken nåd från Gud och visar i alla afseenden en gedigen, kristlig karakter. Vid skötseln af en opiumasyl äro goda kinesiska medhjälpare oumbärliga. En god evangelist och en pålitlig kock äro af stor betydelse.

Beträffande patienterna, som komma och gå, utgöra de en profkarta från alla stånd och yrken, somliga rika och andra fattiga, somliga lärda och andra okunniga, både gamla och unga. För att draga fram några exempel så nämner jag först en f. d. aktör, som vistats $1^1/_2$ månad i asylen. På ett eller annat sätt blef han rik och oberoende och drog sig då tillbaka från skådespelarebanan. Han kom i höstas till oss för att vänja sig af med opium. Jag kommer så väl ihåg en afton i november, när han gjorde sin entré i asylen. Ansiktet var blekt och magert, ögonen sväfvade oroligt och misstänksamt än på oss, än omkring i rummet. Allt var förstås något främmande för honom. Emellertid blef han afvand under veckornas lopp Han fick färg på kinderna, och hela hans kroppskonstitution fick uttryck af hälsa. Evangelium gjorde också djupt intryck på honom. Vi äro mycket ledsna öfver att han är olärd och ur stånd att läsa bibeln. Likväl kom han i sitt hjärta till tro på dårskapen af afgudadyrkan. En dag gick han hem och kastade ut sin husgud. Han visade oss prof på sin vänlighet på flera sätt. Så t. ex. var det han, som skaffade oss julgranar i julas, hvilket icke är det lättaste att få i Kina. När han lämnade oss, skänkte han oss ett stycke af sin jord utanför en af stadsportarna till begrafningsplats. Broder Berg hade i ett par år sökt att få någon sådan men alltid mött svårigheter. Emellertid hafva vi nu erhållit ett mycket lämpligt jordområde genom vår f. d. opiumpatient. Själf var han nog icke så litet förnöjd öfver sin frikostighet, och han frågade visst undrande, om det inte ändå var en riktigt »god gärning», som skulle räknas honom till förtjänst. Ja, huru ofta hafva icke våra egna »goda gärningar» haft underhaltiga bevekelsegrunder. Utan Jesus Kristus kunna vi intet uträtta.

En annan patient har varit husar. Han kan skjuta med pilbåge och blåsa i horn. Sin båge har han med sig. Det är en mycket omtyckt idrott bland kineserna att uppöfva sin armstyrka med att spänna båge. Att skjuta med båge, lyfta stenar, fäkta med spjut och sabel äro de väsentligaste profven vid de militära examina. För att skjuta med båge fordras ej så liten muskelstyrka i armarna; den erhålles genom öfning. Vår husar är hjälten i opiumasylen på detta område. Han excellerar med att spänna sin båge 12—13 gånger i sträck. Hvarje gång skall den spännas så långt, att vänstra armen är väl sträckt och högra handen, som håller strängen, är bakom nacken.

En tid bodde en graduerad litterär man bland oss. Han var förskräckligt högmodig.

För resten är det hvarjehanda godt folk från landet, snälla och hyggliga. De hafva icke råd att röka opium i år. Opiumskörden har slagit fel flera år, på grund hvaraf opium nu är mycket dyrt. Många önska kanske icke att blifva afvanda helt och hållet utan vilja blott minska sitt dagliga behof något, så att de t. ex utan kroppsligt obehag kunna nöja sig med en half eller en tredjedels ranson. Den, som är hemfallen åt opiumlasten, blir ju, så-

som bekant, nästan oemotståndligt tvungen att taga en viss kvantitet opium dagligen.

Till nyåret blefvo några inskrifna i asylen. Vid nyåret skola alla skulder och affärer göras upp. Många upptänka allehanda planer att bedraga sina björnar. Det är icke omöjligt, att någon sökte ett gömställe i opiumsasylen hos utländingarna under björnarnes förföljelser. Kineserna vet man aldrig riktigt hvar man har. Emellertid få våra opiumpatienter höra Guds ord och undervisas i bibeln. Gud är mäktig att frälsa dem.

T'ong-cheo-fu den 18 febr. 1899.

En gripande tilldragelse ur en missionärs lif.

Af *F. B. Meyer.*

Pastor Meyer, som nyligen besökt Indien, skrifver därifrån följande:

Under min vistelse i Madras hade jag förmånen att få vara tillsammans med doktor och fru Chamberlain, tillhörande holländska reformerta kyrkans mission i Arcot, hvilka, liksom jag, voro inbjudna att bo i våra vänners, herr och fru Mc Conoughy's gästfria hem. Därigenom blef det mig möjligt få hafva dagliga förtroliga samtal med denna veteran bland missionärer, hvilken varit på fältet i fyrtio år och därunder fått vara medel till upprättandet af ett helt nät af utgångspunkter för missionsverksamheten med infödda medhjälpare, missionsskolor och stationer samt ett sjukhus, där han själf behandlat tiotusentals sjuka.

För närvarande är d:r Chamberlain sysselsatt med ett bildlexikon. I en bok, benämnd: »I Tigersnåret», har han omtalat flere underbara händelser ur sitt lif, men för mig berättade han en tilldragelse, som mer än någon annan var för honom ett heligt och dyrbart minne, och som aldrig blifvit publicerad. Jag anser, att den bör räddas från glömskan och har erhållit hans tillåtelse att återgifva den. Må den blifva till välsignelse för andra, såsom den varit för mig.

* * *

Jag vill låta doktorn berätta sin historia med egna ord, så långt jag kan påminna mig dem: — År 1863 erhöll jag en kraftig maning att föra evangelium till den stora, självständiga, hedniska staten Hyderabad, hvilken, så vidt vi kunde utforska, aldrig hört det glada budskapet om Guds rike. Jag kunde icke upptäcka, att det fanns något undantag gjordt vid Herrens befallning, att evangelium skulle predikas i *hela* världen. Alldeles visst gafs det icke något sådant förbehåll, beträffande Hyderabad. Flera af mina vänner, som kände faran af ett sådant företag på grund af folkets fanatiska karakter, försökte öfvertala mig att afstå därifrån, men då jag pröfvade mitt hjärta inför Gud, lät han mig åter förstå, att jag var mannen, som borde gå, och min hustru gaf för evangelii skull sitt hjärtliga samtycke därtill.

Jag omtalade för mina infödde medhjälpare, hvad som låg på mitt hjärta och förklarade för dem samtidigt den stora fara, en sådan expedition vore utsatt för. Genast erbjödo sig flere att åtföljа mig, än det var mig möjligt medtaga; jag utvalde därför fyra, på hvilka jag visste att jag kunde lita. Sedermera fick jag veta, att dessa hängifna män natten före afresan sinsemellan högtidligt förpliktat sig, att om någon af dem komme åter med lifvet, skulle han göra sitt bästa för att draga försorg om de öfrigas hustrur och barn.

En annan missionär, som lofvat följa med mig, greps af fruktan och vände inom kort tillbaka, öfverlämnande åt mig att ensam fullföljа resan.

Det Amerikanska Bibelsällskapet, som länge önskat, att en missionsresa skulle företagas till detta distrikt, till hvilket evangelium dittills icke trängt, gaf mig en massa böcker och ställde till min disposition mera penningar, än jag sedan behöfde.

Vid gränsen sökte den engelske guvernören, som blifvit underrättad om min afsikt, hindra mig att fortsätta, sägande, att det vore omöjligt att beskydda mig, och att allvarliga förvecklingar mellan brittiska styrelsen och Nizam (regenten) i Hyderabad skulle uppkomma, i händelse jag dödades. I själfva verket hotade han att arrestera mig såsom en farlig person, om jag framhärdade i min afsikt. Jag framvisade då mitt amerikanska pass och bestred hans rättighet att uppehålla mig samt sade, att jag skulle klaga hos den engelska utrikesministern, i händelse han icke tilläte mig att fortsätta. Därefter sade han intet vidare.

Vi begåfvo oss då in i landet och färdades därigenom ridande och utan att blifva antastade, uppslående dag efter dag vårt tält i grannskapet af nya städer och byar, i hvilka vi förkunnade evangelium och sålde en mängd exemplar af de särskilda evangelierna. Så förgingo ungefär fyra månader.

* * *

Under resans lopp kommo vi till staden Shamshabad. Denna plats var i hela distriktet beryktad för sitt fördärf och sin laglöshet, och man hade ofta framhållit för oss faran af att gå dit in med evangelium. Jag kände likväl, att jag hade intet annat val än att lyda den gudomliga maningen inom mig.

Dagen, innan vi gjorde försöket, var Herrens dag, på hvilken enligt vår vana mina följeslagare och jag deltogo i Herrens måltid, hvaraf vi alltid hämtade särskild uppmuntran och styrka.

Följande morgon fortsatte vi resan, predikande under vägen i fem eller sex byar, och uppnådde staden omkring kl. nio samt slogo läger utanför densamma för att låta dagens hetta gå öfver. Klockan tre föreslogo mina medhjälpare, att de skulle gå in i staden och börja med att visa och sälja sina evangelier, och att jag skulle komma efter inom en timme. De gjorde så, och då jag sedermera anlände till stadsporten, såg jag dem komma emot mig, förföljda af en uppretad folkhop. Det visade sig, att de religiösa ledarne på platsen hade slutit sig tillsammans och ställt till ett upplopp, i det braminerna sade, att det släta skinnbandet på några af böckerna gjorts af den heliga kons skinn, medan mohammedanerna åter påstodo, att det grofva bandet på andra erhållits af svinets skinn, och att sålunda det hela vore en fin list för att skada deras kast och vanära dem.

Jag gick dem gladt till mötes och försökte med några skämtsamma ord få dem att lyssna till mig. Men nej, de ville ingenting höra. Jag måste genast lämna staden. Jag var likväl envis och sade, att jag kommit med ett budskap från den store konungen, samt bad dem, att jag skulle få omtala det och få förklara skälet för min ankomst, så skulle jag sedan villigt gå. Men de ville icke tillåta detta och blefvo mer och mer våldsamma.

Vi hade nu uppnått ett stort öppet torg och blifvit trängda upp emot några stentrappor, hvilka ledde till ett slags upphöjd plattform. Vi stego upp för den och sågo framför oss liksom ett haf af vredgade ansikten. Jag såg äfven, att de mest fanatiska höllo på att rifva upp gatstenarna för att, då den väntade signalen gafs, slunga dem mot oss.

Under allt detta kände jag fullkomlig frid i mitt sinne. Jag hade ingen tanke på min personliga säkerhet; min enda önskan var att få aflämna mitt budskap. Jag var endast medveten om en oemotståndlig längtan, att hvarenda en framför mig, åtminstone för en gång, skulle få höra Kristi evangelium, hvadhelst än följden skulle blifva för mig. På tamilspråket, hvilket folket icke förstod, bad jag mina medhjälpare att stå med ryggen mot muren, så att ingen skulle kunna slå oss bakifrån, hvarefter jag trädde fram till kanten af trappan. Om jag någonsin fått erfara, att den Helige Ande gifver visdom, så var det i denna stund. I sanning, det var icke jag, som talade, utan Faderns Ande, som talade genom mig. Intet annat kan förklara det sätt, på hvilket jag blef ledd att handla och tala denna minnesvärda dag.

* * *

Emellertid hade deras vredgade känslor emot oss alltmera stegrats, och man gaf betallning, att stadsportarna skulle stängas. Ingen inblandning skulle få ske i det öde, man bestämt åt oss. Endast från Gud kunde hjälpen komma.

Jag hade ibland mängden gifvit akt på några, som synbarligen icke sympatiserade med de öfrigas mordiska planer. De stodo något i bakgrunden, men jag utpekade dem, sägande: »Där äro några ibland eder, som verkligen önska att höra, hvad jag har att säga. Ni därborta i de röda turbanerna och Ni i de hvita och Ni och Ni. Är det icke sant, mina bröder?» De gjorde ett tecken till samtycke. »Låt då dessa fem komma fram», sade jag, »så vill jag besvara deras frågor och förklara mitt ärende och sedan må Ni stena oss, om Ni så finner lämpligt».

Och så trädde då de fem angifna fram; de voro braminer, och fem är deras heliga tal. Därefter sjöng jag på det för dem brukliga sättet och på sanskrit (det språk, på hvilket deras heliga skrifter äro skrifna) den heliga vers, hvilken hvarje bramin läser upp vid sin aftonbön, och hvilken i öfversättning lyder:

»Jag är en syndare, min själ är syndig; allt, som tillhör mig, är synd. O Gud, deras tillflykt, som söka dig, befria mig från min synd.»

När de upptäckte, att jag kände deras heliga språk, kunde jag märka, att de betraktade mig med växande vördnad.

Bröder, sade jag, med tämligen låg röst, så att de omkring mig stående måste spänna sin uppmärksamhet, veten I, huru denna bön kan blifva besvarad, och huru den store Guden kan befria oss från syndabördan? De gjorde tecken, att de ej visste det.

Höjande rösten sade jag på telugu-språket, som de alla förstodo: Eder egen favoritskald Vemano har yttrat: »Om mohammedanen går till Tirupatis heliga graf, blifver han därigenom en from hindu? Om hunden badar i den heliga Godavery, blifver han därigenom ett lejon? Så förändras icke heller själen genom yttre iakttagelser.»

Detta är sant, mina bröder, utropade jag, tvagningar och offer kunna icke borttaga våra synder, men himmelens store Gud har funnit på ett medel.

Och jag berättade nu i korthet om Adams fall och människans synd, samt huru hon gjort många misslyckade försök att utplåna densamma; slutligen talade jag till dem om Jesu födelse, om hans underbara gärningar, hans själfuppoffring, mildhet, makt och förbarmande kärlek, ända tills jag kom till berättelsen om Golgata.

Aldrig förr eller senare har Jesu död framstått så lefvande för mig. Det var, som om jag fått en ny syn på hans mildhet, tålamod och tysta undergifvenhet inför sina fiender. Under det jag fortsatte att tala, såg jag, huru den ene efter den andre af männen lät stenarna falla ur sina händer, under det att tårar runno utför kinderna på många af dem, hvilka nyss varit bland de ifrigaste att hota mitt lif.

Sedan följde berättelsen om Jesu uppståndelse och huru många varit vittne därtill, samt om soldaterna, som höllo vakt vid grafven och fingo blifva den uppståndnes härolder, då de skyndade in i staden och förkunnade, hvad som skett, och slutligen berättade jag om hans himmelsfärd i femhundra vittnens närvaro, hvarvid de alla sågo upp mot himmelen liksom för att få se honom.

Under nära en half timme lyssnade folket. Af upprorsskaran hade det blifvit en andäktig församling, och när jag till sist sade: »Nu, mina bröder, har jag fullgjort, hvad jag begärde eder tillåtelse att få göra. I kunnen nu stena oss, om I viljen. Då ropade de alla: »Nej, nej, vi skulle ej hafva tänkt på att stena eder, om vi blott vetat, hvem som sändt eder.»

Under de följande fyrtiofem minuterna besvarade jag många frågor och utbjöd slutligen till salu »Den Gudomlige Återlösarens Lif», såsom evangelierna kallades. De köpte ifrigt hela mitt lager af Lukas och Johannes evangelium och utsågo sedan sina förnämste män att ledsaga oss till vårt tält, anförande många ursäkter för det sätt, hvarpå de mottagit oss.

Men jag visste, att Herren Jesus stått vid min sida och styrkt mig och bevarat oss efter sitt trofasta löfte.

Enligt ingånget meddelande från broder E. Folke af den 7 april skulle stormöten hållas på följande platser:

I T'ong-cheo-fu den 16 april.
» I-shi » 23 »
» Uin-che'ng » 30 »
» Haicheo » 7 maj.
» Yongning » 14 »

Och den 21 maj skulle årskonferensen hållas i T'ong-cheo-fu

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1899.